

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 151, 152.

P. B. Annangaracharya, Kancheepuram.

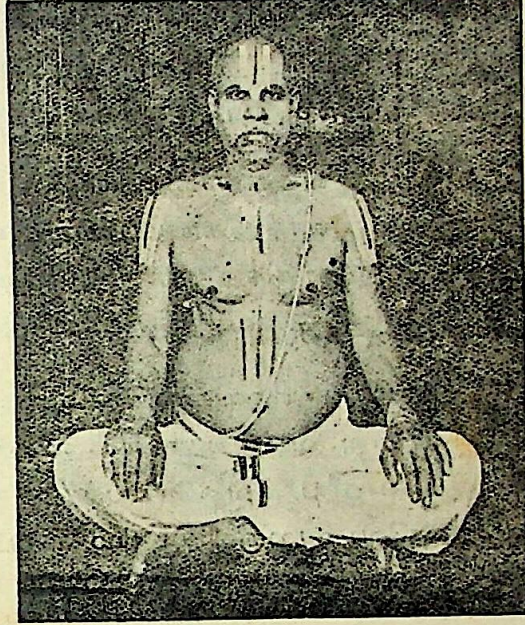
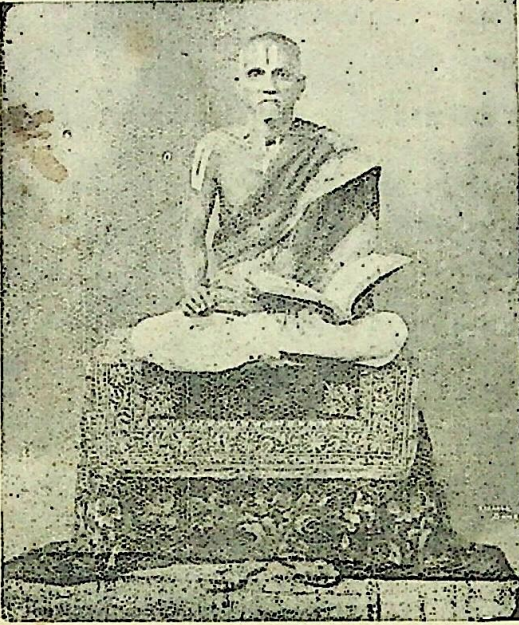
ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5

பிலவனாரு ஆவணி, புரட்டாசிமீ 1961 லு அக்ஷடு ஸெப்டம் பர்மீ.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம்.

காஞ்சிமாநகர்க்கு அணிவிளக்காய் அவதரித்து விளங்கியிருந்த ஸ்ரீமத். பிரதிவாதிபயங்கரம். ஜகத்குரு காத்ரி. அனந்தாசார்யஸ்வாமியின் அத்விதீய புத்ரரத்னமாய் விளங்கும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிக்கு 14-9-61 பிலவனூ ஆவணிமீ ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தில் ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம் முன்னாடி பத்துநாள் ரிக்யஜுஸ்ஸாம வேதபாராயணங்கள், திவ்யப்ரபந்த ஸேவை, இதிஹாஸ புராணபடனம், வித்வத்ஸதஸ்ஸு, ஸ்தோத்ர பாட வீதிப்ரதக்ஷிணம் ஆகிய இவற்றுடன் இனிது நிகழ்ந்து தலைக்கட்டியது. கண்கொள்ளாக் காட்சியாக நடைபெற்றவிந்த மஹோத்ஸவத்தின் வைபவம் வாசாமகோசரம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன்

ஸ்ரீகாண்டீ ஜமகூருபுதிவாழியங்கர மாழி க்ருஷ்ணாசாய-வய-வ்ஸு
ஷஷ்டிஸ்தவகுதி-உஹோதவெ ப்ருதிவாழியங்கர சுண்ணாசாய-வ்ஸு
உமதாஸாஸநவடி ரதூதொவஹாஸ்||

ஜமகூவ-நனாய-வய-வ்ஸு வ்ஸு
அயீநித்யவெவாஸஜகாதவிடி !
தழீயாமிதீயா தஜநநுஹாதீ !
விரம் ஜீவ க்ருஷ்ணா வதூதயெஜோ ||

ஸ்ரீவதூவாஸகருஸோடியிகௌஷுலாஸ
ஸ்ரீவாழிவீகரஹாமுருவாஸஜீவம் !
ஸ்ரீநாமநகாமுருவய-வ்ஸு வ்ஸு
ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஸஞ்சிரநவொஜயதாஜஸு ||

கூதூ நுர-வவவிடியாநவடியா ஸுஹூடியா
விராஜவெ, ஜமகூரொஃ விதூய-வ்ஸு வ்ஸு
வ்வாவிடாநவதூரெ யநாததெவதெரிய
வ்வொ வவகுவிட வ்ஸு நிஜதாஃ வ்வாண-வ்ஸு ||

வ்வாஜார்விஜஅயீநித்யநு
புரவிஜாநு ஸுஸிஷ்டாநு க்ருவாவண-வ்ஸு
வ்ஸிஷ்டாநு முஜ்ஜிநு முரொ க்ருஷ்ண
விரம் வகுதெவ்விநு விராஜஸு கீத-வ்ஸு ||

ககுடஸூசாய-வயெ-வ்ஸு நிர்வவஜாதி ராஸூய-வ்ஸு
உயெஉயெ உஹாஜொ வவ-நவவமுணா சுமிதீயபுலாவாஃ !
வவ-வ்ஸு ஸூநு வ்ஸுகீத-வ்ஸு ஸுஸதிஸயிதாஸூவகாஸூதவாஜாஃ
தெஷாஃ வ்ஸு த்ருதம் விவஸவ்வி, தழீம் தெ உவ்யாநு புலாவாஃ ||

விதூஸ்தமுணோயித்யவிவஸு-வ்ஸு வய-வ்ஸு
விதூஸ-வ்ஸு ஜீவகூத-வ்ஸு வ்ஸு
வ்ஸு ஜநஜநாநு க்ருணயாஸஜீவயநு
விரம் வ்ஸு விராஜதாஸூகருவ்ஸு வ்ஸு வ்ஸு ||

மங்களாசாஸநபத்யரத்நமாலை

ஸ்ரீராம க்ருஷ்ணாய-வயெ-ஃ ஜயதா மஹி விரம் ரஹ்நாயஸு ஜீஷ்டராம
யஸ்திநு யொதீஸாநி: பரவிலவஜாபஹ்ஸு-தி-தி-நிநாபரொவி |
வ்ருஹாவஸ்தாநாவ-தி ப்ரஹ்மயாநவா ஜாமவிஸ்தாணமெந
ஸ்தாஜிஷம் ஜிஷ்டய-ஃ ப்ரஹ்மகருணயா ப்ராவயாஜாஸ யநி: ||

வாசுதேவராயர் வந்தனரெ ஐய ஐய வந்ததம் உத்தராதாயமுக்கூறு
ஸ்ரீமெய்யுழிநிவாஸபுரங்காரணயாப்ரேஜைஷ்டிராப நிதிடி |
கூதுகூடுஷ்டாலவாத்ரா ப்ரஹ்திவிதயவாழ்ஞாமெல்லுக்வவாபா
விந்நாமெல? ஸூதூகீதெத் விருவதா ஸ்வதொழிவுகீதி-ஸ்வஜனா ||

ஸ்ரீஹ்ருக்ஷெஸுவரோஜயவாநிஜாதொ
 ஷேவாயிராஜமவாநு வரஷொ வரெண்தும் |
 வத்னாவிகௌஷம்மகணிம் சிருதவானிஜாதம்
 நித்யாகடாஷ்டபதம் நிகந்தூர்விவாதெத் ||

முனென்றெ லுவா வெ முனெ லிஹைவெ
 முனெ லுா துவிஷுா தநகூ துா தெ |
 ஜமகா மூலகு ஜமதூா மூஜாத
 முயீவா து கூஷா ய- ஜீயா துா ய- ||

ஷஷ்டிஸ்தவஞ்சி-உறவனஷ உறொத்வவநு
வ்வஷுதெ ஷிஷிஷாஷி வெவநீய் |
வ்வா சு ரெண.ஸதஹாயநவஞ்சி-உவநு
ஷிஷுதவநநுலவெ ஷவநுதெதா ||

புரா ஸ்ரீமஹாஸ்தே உமாஸூரிவாஹா:
உமாஷஷிவகுதஸ்தவம் வெஹவாஜ்ய |
யதாஹஸ்தவநு ததாதி ஸ்ரீதொதே
ஸஜதாஹ னதஹி-ஸாமயுதாவ ||

யடிபிடிநா நடிவாறொ ஹனீஜம் ஹிஷாம் பூவியுதி |
ததவ-ம் வெஜுஷவெஜுஷு நிது ஸீநி-தஜுஷும |

ஸ்ரீ ரமண ||

காஞ்சிபுரம் ஜகத்குரு பிரதிவாதிபயங்கர மடம் தலைவர்
காதி ஸ்ரீகிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமியின்
ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி - மஹோத்ஸவத்தில்
(14-9-61 பிலவனூர் ஆவணி ஸ்வாதி)

ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாவித்வான் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் அன்பளிப்பான
வாழ்த்துப் பாமாலை.

நங்குலவிளக்காய் நானிலத்தெங்கும் நற்புகழ்நனியுற வாழ்ந்த
சிங்கமா மனந்தஞரியின் சேயே! சீரியகிட்டணகுருவே!
எங்கணுநின்றன் எழில்புகழோங்கி யிலகுமாகண் டுவந்தடுவோம்
இங்கனே மீண்டு மெழில்விழுவோங்க எம்பிரானடியிறைஞ்சிடுதும்.

செகமெலாம் புகழும் செககுருப் பெரியார்செய்தவப்பயனும் சீர்மையனே
உகமெலா முகினு முலப்பிலாப் பெருமை உந்தையா ரொருவர்க் குற்றதுகாண்
நிகரிலா தலகில் நீடிரும்புகழால் நிலவும்பெரியார் நீள்பெயரை
அகமகிழ்ந்துலக மனுதினம் போற்றுமாறுசெய்திடுவாய் வாழியரோ.

பாருலகய்யப் பார்த்தனூர்தேரில் பாகனா யூர்ந்தருள்பரமன்
கார்முகிலுருவக் கண்ணனூர்நாமம் கண்டதே நின்றனக்குளதாய்
சீர்மிகு சிறப்பு மெளிமையாங்குணமும் சிக்கனச் சேர்ந்தமை நிற்பால்
பாரெலாம் பாங்காய்ப் பார்த்துளங் குளிரப் பாரினில் வீற்றிரு பலநாள்.

உயர்குலத்துதித்தோய் உயர்கலைகற்றோய் உந்தையின்வழி வழுவாதோய்!
மயர்வறு மதியோய் மந்திரமுரைப்போய் மந்திரப்பொருளுமீந்தடுவோய்!
தூயர்மிகுமுலகில் தூயவாழ்வுறுவோய் தூய்மையேவடிவெடுத்திருப்போய்!
அயர்வறு வாதிபீகரண்ணல் அடிபணிந்துய்யு மன்புடையோய்!

அறிவினல்குறைவில் லாததோ ருலகம் அறிவுறப் பலபலநூல்கள்
நெறிபடும்வண்ணம் நீணிலத்தோங்க நிச்சலும் நிகழ்த்திடவேண்டிச்
சிறியதோ ரச்சியந்திரசாலை சேமமா நிறுவி நின்றததை
நெறிபடச்செய்த நீள்பணிபோலே நீயுமஃதாற்றியுவப்பாய்.

கமலமா மாதின் குவளைபொண்மலரேய் கண்களிற் காட்சியாற்றினார்தே
அமலமா விழிக்குங் கமலைநாதனருள் அனுதினமோங்குக நிற்பால்
நிமலனும் நெடுமால் நிச்சலு நின்றன் நெஞ்சினில் நிறைந்துறைவதனால்
சிமலமா மதியும் விபுலமாம் புகழும் வீங்குமால் வீறுபெற்றுலகில்.

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 151, 152.

சேன்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளியாகும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 13

1961-ஸ்ரீ ஜூலை, ஆகஸ்டு-மீ
பிலவ-ஸ்ரீ ஆடி, ஆவணி-மீ

ஸஞ்சிகை 7, 8.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பா. 41.

கையாருஞ் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கே யிருக்க*

பொய்யாகப் பேசும் புறனுரைக்கு*—மெய்யான

பேற்றை யுபகரித்த பேரருளின் தன்மைதனை*

போற்றினனே மாறன் பொலிந்து.

(41)

காதல் இன்றிக்கே இருக்க பொய் ஆக பேசும் புறன் உரைக்கு கை ஆரும் சக்கரத்தோன்	பகவத் விஷயத்தில் இல்லாம லிருக்கவும் கபடமாகப் பேசுகின்ற வஞ்சக வார்த்தையையே பற்றாசாகக் கொண்டு, திருக்கையி ல ம ர் ந் த திரு வாழியை யுடையனான எம் பெருமான்	அன்பு மெய் ஆன பேற்றை உபகரித்த பேர் அருளின் தன்மை தனை மாறன் பொலிந்து போற்றினன்	} உண்மையான புருஷர்த் } தத்தை } உதவி செய்கைக் குழப்பான } மஹா கருணையின் } திறத்தை } ஆழ்வார் } திருவுள்ள வுடப்புடன் சிறப் } பித்துக் கூறினர்.
---	--	---	---

எம்பெருமான் தன் பக்கலில் உள்ளருகி பக்தி செய்பவர் திறத்தில் கருணை புரிவது போலவே, உள்ளாயின பக்தியின்றிக்கே கபடமான பக்தியைச் செய்பவர் திறத்திலும் கருணை புரிவதுண்டு; இதை ஆழ்வார் தம் பக்கலிலே அநுபவ ஸித்தமாகக் கண்டாராதலால் தாம் கண்டவதனைக் *கையார் சக்கரத் திருவாய்மொழியில் எடுத்துரைத்தா ராயிற்று. “கையாருஞ் சக்கரத்தோன்” என்பது ‘உபகரித்த’ என்பதிலே அர்வயிக்கும்.

புறனுரை—வெற்றுரை யென்றபடி. உள்ளே யில்லாமல் வெளியிலே மட்டும் சொல்லுகிற வார்த்தை. முதல் திருவந்தாதியில் (41.) “புறனுரையே யாயினும்” என்றதுங் காண்க.

கீழ் நாலாம்பத்தில் *நண்ணுதார் முறுவலிப்பவென்னும் பதிகத்திலே ஸம்ஸாரிகள் படுகிற வருத்தங்களை கினைத்து அவ்வருத்தங்கள் அவர்களுக்குத் தொலைப்படி எம்பெருமானுடைய பெருமையை யுணர்த்துவோமென்று பார்த்து அதனை யுணர்த்தினார் கீழே *ஒன்றுத் தேவு மென்கிற திருவாய்மொழியிலே. அவ்வுபதேசங் கேட்டுத் திருந்தினவர்கள்

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்

இந்நிலத்திலே நிரம்பி யிருக்கிற படியைக் கண்ட வாழ்வார் *பொலிக பொலிக வென்று அவர்கட்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதா யிருக்குமளவிலே தம்மைப் பற்றிச் சிறிது நினைத்துக்கொண்டார்; நாமும் இவர்களைப்போலே ஸம்ஸாரத்திலே தோள் மாறிக் கிடவாதே இவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணும்படியாகவும் இவர்களைத் திருத்தும்படியாகவும் எப்பெரு மான் நமக்கு அருள் புரிந்திருக்கின்றானே, இவ்வருளுக்கு நிகரானம் ஏதேனு முண்டோ வென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; அவ்வருள் நிர்நேரதுகம் என்பதை நன்கறிந்தார். உள் குழைந்து அதனைப் பேசி யதுபவித்தார்* கையார் சக்கரத் தென்னு மிப்பதிகத்திலே.

சப்தாதி விஷயங்களிலேயே நான் மண்டிக் கிடக்க, பகவத் விஷயத்தையும் வாயாலே சொல்லுபவன்போல் பாவனை செய்தவனே யல்லது உள்கனிந்த ப்ரேமம் சிறிதுமுடையே னல்லேன்; அப்படியிருந்தும் க்ருத்ரிமமான அந்த உத்திதன்னையே பற்றாசாகக் கொண்டு எம்பெருமான் என்னை விஷயீகரித்தவாறு என்னே! என்று ஆச்சரியப்பட்டாராயிற்று. (41.)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பா. 42.

பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன் தொண்டர்*
மலிவுதனைக் கண்கேந்து வாழ்த்தி*—உலகில்
திருந்தாதா தம்மைத் திருத்திய மாறன்சொல்*
மருந்தாகப் போகும் மனமாக.

உலகில்	இவ்வுலகத்தில்	திருந்தாதார்	திருந்தாம
பூமகள் கோன்	திருமாலுக்குத் தொண்டர் க	தம்மை	லிருப்பவர்களை
தொண்டர்	ளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களி னுடைய	திருத்திய	உபதேச முகத்தாலே திருத்திய
மலிவுதனை கண்டு	ஸமிருத்தியைக் கண்டு	மாறன்	மருளின
உகந்து	உள்ளம் பூரித்து	சொல்	ஆழ்வாருடைய
பொலிக பொலிக	வாழ்க வாழ்கவென்று மங்களா	மருந்து ஆக	ஸ்ரீ ஸூக்திகளே
என்று வாழ்த்தி	சாஸனம் பண்ணி	மனம் மிசு	மருந்தாகப் பெற்று
(அவ்வளவோடும் நில்லாமல்)		போகும்.	மனக் களங்கம்
			தொலைந்திடும்.

கீழே (நாலாம் பத்தில்) *நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலே *கொடுவுலகம் காட்டேலே யென்ற ஆழ்வார்க்கு இந்நிலத்தில் இருப்பு ஒருவாறு போக்யமாகைக்காக எம்பெருமான் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திரள் மலிந்திருக்கும்படியை இங்கே காட்டிக் கொடுக்க, அது கண்டு *பொலிக பொலிகவென்று போற்றியும், இன்னமும் திருந்தாத ஸம்ஸாரிகளை உபதேசங்க ளாலே திருத்தியும் அவர் பணித்த அருளிச் செயலே நமது மனனக மலங்கள் சுழிய அருமருந்து என்றதாயிற்று.

இவ்விழிதியி லுண்டான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ருத்திக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறது *பொலிக பொலிக பொலிகவென்னுந் திருவாய்மொழி. இப்போது இந்த மங்களாசாஸனத் திற்கு ப்ராஸக்தி ஏதென்னில்; கீழே நாலாம் பத்தில் *நண்ணாதார் முறுவலிப்பவென்னும் பதிகத்திலே ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளின் கிலேசங்களை யநுஸந்தித்து அதற்குப் பரிஹாரமாக *ஒன்றுத் தேவுமென்கிற (4—10) பதிகத்திலே எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப் பாக்கப் பேசுவைக்க. அதனாலே திருந்தி ஸம்ஸாரம் பரமபதம் என்கிற வேற்றுமையற்று அங்குள் ளாரும் இங்கே வாலார்படி யிருக்கு மிருப்பைக் கண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற ராயிற்று.

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயைக் காண்பதற்காக நித்யஸூரிகள் நித்ய விபூதி யில் நின்றும் இந்நிலத்திலே யெழுந்தருள், அவர்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற ரென்றும் சில ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிப்பர்களாம். ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயாவது —ஆழ்வாருடைய உபதேசம் கேட்டுத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸம்ருத்தியாகிற ஸ்ரீயாம். இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஸாக்ஷாதாக மங்களாசாஸனம் செய்வதாக ஒரு நிர்வாஹம். இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் காண்கைக்காக லோகாந்தரத்தில் நின்றும் வந்தவர் கட்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதாக மற்றொரு நிர்வாஹம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “அடிமை புக்காரையும் ஆட்செய்வாரையும் காண லோகத்விபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு” என்றருளிச் செய்ததும், அவ்விடத்து மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானமும் இங்கு அநுஸந்தேயம். (42.)

உபய வேதாந்த மணித் திரள்கள்.
(ப்ர—அ.)

வடமொழி வேதாந்தத்திலிருந்தும் தென் மொழி வேதாந்தத்திலிருந்தும் மாறி மாறிச் சில மணித் திரள்களை யெடுத்துக் காட்டியதுபலிப்போம்.

— வடமொழி வேதாந்த மணி —

“ஸதேவ ஸோம்ய இதமகர் ஆஸீத்.” [ஸதேவஸோம்ய உதேவ ஸூவீக்]

“அஸத்வா இதமகர் ஆஸீத்.” [அஸத்வா உதேவ ஸூவீக்]

வெவ்வேறு உபநிஷத்துக்களில் இவ்விரண்டு வாக்கியங்களைக் காண்கிறோம். முன்னே ஸத்துதான் இருந்ததென்று முந்தின வாக்கியம் கூறுகின்றது. முன்னே அஸத்துதா னிருந்ததென்று பிந்தின வாக்கியம் கூறுகின்றது. (ஸத்) என்பதற்கு உள்ள பொருள் என்று அர்த்தம்; (அஸத்) என்பதற்கு இல்லாத பொருள் என்று அர்த்தம். இல்லாத பொருள் இருந்ததென்றால் இது எப்படி பொருந்தும்? ‘மலடி மகனிருந்தான், ஆகாசத் தாமரை யிருந்தது, முயற்கொம்பு இருந்தது’ என்னுமபோலே யன்றோ ‘இல்லாத பொருள் இருந்தது’ என்கிற இவ்வார்த்தையும். இதை எப்படிப் பொருந்த விடுகிறது? என்று கேள்வி யுண்டாகக் கூடியது.

இதற்கு ஒருவிதமாக ஸமாதானம் கூற முன்வரலாம். ‘இல்லாத பொருள்தான் முன்னே யிருந்தது’ என்பதாக இவ்வாக்கியத்திற்கு அர்த்தமன்று; “உதேவ ஸூவீக்—இதம், அக்ரே அஸத் ஆஸீத்” என்று யோஜித்து, ‘இப்போது காணப்படுகிற இந்த விஸ்தீர்ணமான பிரபஞ்சமெல்லாம் முன்பு சூன்யமாகவே யிருந்தது’ என்பதாக அர்த்தம் கொண்டால் பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை. ஒன்றுமே யில்லாததாக நாம் நெடுநாள் பார்த்தவிடங்களில் கொடி செடி மரங்கள் முளைப்பதும், பெருப் பெருத்த வீடுகள் கட்டப்படுவதும் காண்பதனால் “இதம் அக்ரே அஸத் ஆஸீத்” என்பதில் குறையில்கூ யென்று சொல்லிவிடலாம்.

வடமொழியில் பஞ்சதா என்று மாணத்திற்குப் பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் மருமம் என்னவென்பதை உய்த்துணர வேணும். கேண்மின்; நம்முடைய அடல் ஐந்து பொருள்களா லாக்கப்பட்டது. *மண்ணாய் நீரெரிகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணு ராக்கை* என்றும் *மஞ்ச சேர் வானெரி நீர் நிலம் காலிவை மயங்கி நின்ற அஞ்ச சேராக்கை* என்றுமுள்ள திருமங்கையாழ்வா ரருளிச் செயலின்படி நிலம் நீர் தீ கால் விசும்பாகிய பஞ்சபூதங்கள் ஒன்று சேர்ந்தா சரீரமென வழங்கப்படுகின்றது. ஸுசிஷுமாவஸ்தையிலிருந்த பஞ்ச பூதங்கள் ஸ்தூலாவஸ்தையை யடைந்தால் அதுதான் பிறப்பென்றும் ஜன்மமென்றும் சொல்லப்படுகின்ற தென்றதாயிற்று. இனி மாணமென்பது யாதெனில், இதுவரை ஸ்தூலாவஸ்தையை யடைந்திருந்த பஞ்ச பூதங்கள் அவ்வவஸ்தையை விட்டு மீண்டும் ஸுசிஷுமாவஸ்தையை பஜிப்பதுதான் மாணமெனப்படுகின்றது. ஐந்து பூதங்களும் ஒன்று சேர்ந்திருந்த நிலைமை மாறி ஐந்தாகப் பிரியலுற்ற நிலைமையே மாணமென்று சேறிற்று. இதை யிட்டே மாணத்தைப் பஞ்சதா என்று வழங்குகின்றனர் வடமொழியாளர்.

இதனால் நாம் தெரிந்து கொண்டது என்ன? இல்லாததொரு வஸ்து உண்டாவது மில்லை; உள்ளதொரு வஸ்து அழிந்து போவதுமில்லை. ஓரவஸ்தையை விட்டு மற்றோ ரவஸ்தையை யடைவதுதான் உத்பத்தி யென்றும் விநாஸமென்றும் வழங்கப் பெறுகின்றது. பஞ்ச பூதங்களுக்கு ஸ்தூலாவஸ்தையும் ஸுஷுமாவஸ்தையும் மாறி மாறி வருகின்றன. ஸ்தூலாவஸ்தையி லிருக்கும்போது ஸத்து எனப்படுகின்றது. ஸுஷுமாவஸ்தையில் சேரும் போது அஸத்தெனப்படுகின்றது.

பகவத்கீதை இரண்டா மத்யாயத்தில் — “ஜாதஸ்ய ஹி யுவோ ஐத்யா: யுவம் ஜந ஐதஸ்யா” — ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு: த்ருவம் ஜநம் ம்ருதஸ்ய ச” என்றொரு ச்லோகமுள்ளது. இதில் பிறக்கிற வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யு நிச்சயமென்றும், ம்ருத்யுவை யடைந்த வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பிறப்பு நிச்சயமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இங்கே சிலர் சங்கிப்பதாண்டு; பிறக்கிற வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் ம்ருத்யு நிச்சயமென்றால் இது பொருத்தமே; ம்ருத்யுவை யடைந்த வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பிறப்பு நிச்சயமென்றால் இது பொருந்தமோ? அந்த பகவத் கீதையிலேயே சில அதிகாரிகளைப் பற்றிச் சொல்லும்போது “த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோர்ஜம்” என்று புநர் ஜன்ம மிவ்ஸ்யாகச் சொல்லப்படுகிறதன்றோ. “மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர் ஜநம் ந வித்யதே” என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளதன்றோ. ஆகவே கீழே யெடுத்துக் காட்டிய கீதாச்லோகத்தில் “த்ருவம் ஜநம் ம்ருதஸ்ய ச” என்று சொல்லியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று ஸங்கை யேற்படுகிறது.

இது ஸ்வாத்மநா அஸ்தானே ஸங்கையாகும். ஜாதம் என்கிற ஸப்தத்தினால் விவக்ஷிதமான வஸ்து எது? ம்ருதம் என்கிற ஸப்தத்தினால் விவக்ஷிதமான வஸ்து எது? என்று ஆராய்ந்துணர்ந்தால் இந்த ஸங்கை யுதிக்க ஓஸக்தியே யிராது. ஆத்மாவுக்கு ஜன்மமூர்தியில்லை மாணமூர்தியில்லை. அது ஸ்வரூபதோ நித்யமான வஸ்து. ஜன்ம மரணங்கள் சரீரத்திற்கே ||ண்டாவன. ஆகவே ஜன்ம மடைந்த தேஹம் நசிப்பதும், நசித்த தேஹம் மீண்டும் ஜன்மமடைவதும் ஸம்பாதிதமே யொழிய அஸம்பாதிதமன்று. ஒருகால் ஸத்து எனப்பட்டு மற்றொருகால் அஸத் தெனப்படுவது ஸத்த விகார சீலமான அசித்துக்கே யாதலால் “ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு:” என்றதும் “த்ருவம் ஜன்ம ம்ருதஸ்ய ச” என்றதும் எளிதாகப் பொருந்துமென்க.

இந்த ஓஸ்தாவத்தில் “ஸவாநௌவ ஸ ஹவதி ஸவாஹ” ஸவஹுதி வெஹுஹி! ஸவஹி ஸவஹுதிவெஹுஹி ஸவஹுதிவெஹுஹி ததொ விஹு:” என்கிற தைத்திரீயோப நிஷத் வாக்கியம் நினைவுக்கு வந்து ஸங்கையு முண்டாகும்; அதைப்பற்றி அடுத்த இதழிற் பேசுவோம்.

2. தமிழ் வேதாந்த மணியொன்று.

(மடலூர்வதைப் பற்றி.)

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் ஐந்தாம் பத்தில் *மாசறு சோதியென்னும் மூன்றாம் பதிகத்தில் “குதிரியாய் மடலூர்துமே” என்றும், “யாம் மடலூர்ந்தும்” என்றும் இருமுறை மடலூர்வதைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்தார். *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங் கூற அவதரித்தவரான மங்கையர்கோன் சிறிய திருமடலென்றும் பெரிய திருமடலென்றும் இரண்டு திவ்வியப் பிரபந்தங்களை யருளிச் செய்தார். நம்மாழ்வார் மடலூர்தல் என்னும் சொல்லே இருமுறை உச்சரித்ததற்காகத் திருமங்கை மன்னன் இரண்டு மடற் பிரபந்தங்களைப் பேசினாராயிற்று. அவற்றுள், பெரிய திருமடலில்,

“மாணேக்கி னன்ன நடையார் அலசேச ஆடவர்மேல்
மன்னு மடலூரார் ரென்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனையாம் தெனியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினேம்.”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்திரீகள் புருஷர்களை நோக்கி மடலூராக் கூடாதென்று தென் மொழியாளர்கள் மறுத்திருந்தாலும் அதனை நாம் பொருள்படுத்துவோ மல்லோம்; வடமொழியாளர்கள் மடலூர்வதை அனுமதித்திருப்பதால் நாம் அதைப் பின்பற்றுகிறோம்— என்றாயிற்று. ஆழ்வார் இப்போது பெண்பாவனை கொண்டிருப்பதால் “மாணேக்கி னன்ன நடையார்” என்றதற்குப் பொருத்தமிருப்பதாகக் கொள்வோம்; “மன்னும் வட நெறியே வேண்டினேம்” என்கிறாரே; இதற்குப் பொருத்தமேது? வட நூல்களில் மடலூர்வதைப் பற்றின பேச்சே கிடையாதன்றோ. வடமொழிப் புலவர்களை நோக்கி “மடலூர்வதைப் பற்றி ஸம்ஸ்கிருத சாஸ்த்ரங்களில் என்ன கூறப்பட்டுள்ளது?” என்று கேட்டால் “மடலூர்வதென்கிற சொல்லே எங்கள் காதில் விழுந்தது கிடையாதே; இதற்கு ஸம்ஸ்கிருத பதம் இன்னதென்றே எமக்குத் தெரியாதே” என்றுதான் அவர்கள் விடை தருவார்கள்.

உண்மையே யிது; இப்படி யிருக்க, ஆழ்வார் “தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனை யாம் தெளியோம் மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்” என்றருளிச் செய்தது எது கொண்டு? என்று விமர்சிக்கப் பரப்பதாகிறது.

இங்குத் தேறுவதைத் தெரிவிக்கிறோம். “மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்” என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார் தாமே அடுத்தபடியாக விவரித்துள்ளார். ஸ்ரீராமாயண மஹா பாரதாதிக்களிலிருந்து ஸீதா பிராட்டி முதலான சில பெண்மணிகளின் சரிதைகளை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். “போர்வேந்தன் தன்னுடைய தாதை பணியா லரசொழிந்து” என்று தொடங்கி “பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம்” என்னுமளவாகக் கண்டு கொள்வது. வடமொழியிலுள்ள இதிலாஸ புராண நூல்களி லமைந்த சில ஸதீமணி சரித்திரங்களை யெடுத்துக் காட்டியருளினது ‘இவர்கள் மடலூர்ந்தவர்கள்’ என்று காட்டினபடியாயிற்று. இதிலாஸ புராண ப்ரவசனம் செய்பவர்களில் எவரும் ஸீதாபிராட்டி முதலானவர்களை மடலூர்ந்தவர்களாகப் பேசுவது கிடையாது. மடலூருதல் என்கிற சொல்லே அவர்களுக்குத் தெரியாதன்றோ. ஆழ்வார் திருவுள்ளம் இங்கு யாதெனில்; மடலூர்வ தென்கிற செய்கையைத் தமிழர்கள் கொண்டிருக்கிற விதம் வேறு; ஆழ்வார்தான் அந்த ரீதியை ஆதரித்தவர்களல்லர். அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூப விஸேஷத்தைக் கைவிடாது காப்பாற்ற வேண்டியிருந்தும் அதனை யுபேக்ஷித்து, தங்களுடைய அளவு கடந்த அபிரிவிஸேஷ விஸேஷத்தை யொளித்திடாமல் காட்டிக் கொள்வதும் அதி ப்ரவ்ருத்தி செய்வதுமாகிற இவ்வளவே மடலூர்வதாக ஆழ்வார்களுக்கு விவக்ஷிதம். இதுதான் (பெரிய திருமடலில்) எடுத்துக் காட்டியருளின ஸீதாபிராட்டி முதலான சரிதைகளிலிருந்து எிளங்குவது.

முமுக்ஷுப்படியில் த்வய ப்ரகாணத் தொடக்கத்தில் “புறம்புண்டான பற்றுக்களை யடைய வாஸனையோடே விடுகையும்.....பரம ஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணு கையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள பெரிய சூர்ணியில் “பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு தவரிக்கையும்” என்று இரண்டு கூறப்பட்டுள்ளன. அங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான பங்க்திகள் இவை;—

“பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது—உவாயமஹுக்ஷமும் உத்தேச்யஹுக்ஷமும் ஸுக்ஷுத ஷோஷஹுயஸ்ஸமு மடியாக வரும் ஸங்காசுயமுமின்றிக்கே பலம் தப்பாமல் வித்திக்குமென்று விச்வஸித்திருக்கை. பேற்றுக்கு தவரிக்கையாவது—இப்படி விச்வஸித்து ‘பேறு வித்தித்த போது காண்கிறோம்’ என்றிருக்கையன்றிக்கே *மாக வைருந்தம் காண்பதற்கென் மனம் ஏகமெண்ணும்* தாவி வையங் கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங் கால மின்னங் குறுகாதே* என்கிறபடியே க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. ஆக இவை ஸிரண்டாலும் உபாயோபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களான மஹா விச்வாஸத்தையும் ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.” என்று.

இதனால் என்ன தெரிவிக்கப்படுகிற தென்றால் உபாயாதிகாரத்தின் தலையிலே நிற்கிற மஹா விச்வாஸமும், உபேயாதிகாரத்தின் தலையிலே நிற்கிற ப்ராப்யத்வரையும் பரஸ்பர விருத்தக்க எல்லவென்றும் ஸ்வரூபாநுரூபமானவையே யென்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது.

உபய வேதாந்த மணித் திரள்கள்

ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில்—

“அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்ய தைவத்வமும் சூக்யமும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணா நின்றோமிதே. ஜ்ஞாந விபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவை யெல்லாம் அடிச் சுழஞ்சு பெறும்.”

என்றுள்ள இரண்டு சூத்ரங்களும் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தோடுந் கூட இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

ஆழ்வாருடைய மடலூர்தலில் ஒரு மருமம் உணரத் தக்கதுண்டு; சிறிய பெரிய திருமடல்களிடையிலும் “மடலூர்வன், மடலூர்வன்” என்றுள்ளதேயன்றி மடலூர்ந்த செய்தி கிடையாது. இதனை “அச்சமுறுத்திக் காரியங் கொள்ளப் பார்க்கை” என்பர் ஆன்றோர். திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்யும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவ்விடத்து அவதாரிகையை மிக விரிவாக இட்டருளியுள்ளார். இது சரமப் பிரபந்த மாகையாலே கீழ்ச் சென்ற ஐந்து பிரபந்தங்களுக்கும் உத்தரோத்தர ஸங்கதி யருளிச் செய்கையில், திருவெழுசூற்றிருக்கைக்கு அடுத்தபடியாகத் திருமடல்கள் அவதரித்ததற்கு ஸங்கதியிட்டிருப்பது மிகவினிது. அதன் ஸாரம் வருமாறு;—“நின்னடியினை பணிவன் வருமிட ரகல மாற்றே வினையே” என்று ஆர்த்தாய்ச் சரணம் புகுந்தார் திருவெழுசூற்றிருக்கையிலே; அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேக்ஷிதத்தைத் தலைக்கட்டிற்றிலன்; நம்போலியரை வாழ்விக்க இவ்வாழ்வார் முகமாக இன்னுஞ் சில தீவ்யப் பிரபந்தங்களை வெளியிட வேணுமென்னு மவாவினால் வாளாவிருந்திட்டான். சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸமுத்ரராஜனைச் சரணம் புகுந்து வழிவிடுமாறு வேண்டினவிடத்தும் அக் கடலையன் முகங்காட்டாதிருக்க, பெருமாள் சீறிச் சிவந்த கண்ணினாய் “ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாம்—சாப மாநய ஸௌமித்ரே—பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா:” என்று, இதோ இக்கடலை வறட்சி செய்துவிடப் போகிறேன்; லக்ஷ்மண! வில்லையும் அம்புகளையும் கொண்டு வா; வானர முதலிகள் காலாலே நடந்து செல்லட்டும், ஒரு க்ஷணத்திலே இக்கடல் படுகிற பாடு பாராய்—என்றருளிச் செய்து ஸமுத்ரராஜனை அழிக்க முயன்றப்போலே இவ்வாழ்வாரும் ‘நமது அபேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றாத எம்பெருமான் ஏதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூப குண விபூதி களைபுக அவன் உகந்து எழுந்தருளி யிருக்கு மிடங்களையும் அழித்துவிடுவோம் என்று அவற்றை யழிக்கப் பார்த்தார் திருமடல்களில்—என்பதாக.

இன்னமும், மடலூர்வதன் மருமத்தைப் பற்றி நம்முடைய திருமடல் தீவ்யார்த்த தீபிகையில் விரிய வுரைக்கப் பட்டிருப்பதுங் காண்க.

நமது வடநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரையின் விசேஷங்கள்.

நமது பாரண நிர்விஸேஷர்களான ஆப்தர்கள் தமிழ் நாட்டில் எண்ணிறந்துள்ளார்கள். அவர்களுக்குத் தனித் தனியே கடிதங்க ளெழுத முடியாமல் இந்த வியாஸம் சுருக்கமாக எழுதலாகிறது. 9—7—61ல் தொடங்கிய நமது யாத்திரை ஆகஸ்டு மாத முடிவோடு முடிவடைந்தது. நாம் வடநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை புறப்படும் போதெல்லாம் முன்னுடியே ஸ்ரீராமானுஜனிலும் அம்ருதலஹரியிலும் தெலுங்கு ஸம்ஸ்கிருத பத்ரிகைகளிலும்

பிரசாரம் செய்வதும், விசேஷித்துச் சில ஆப்தர்களுக்கு விண்ணப்பங்கள் மூலமாகத் தெரிவிப்பதும் வழக்கம். இந்த விசை ஒருவிதமான ஸூசனமுயில்லாமல் புறப்பட நேர்ந்தபடியால் நூற்றுக்கணக்கான ஆப்தர்கள் விஸ்மயத்துடன் ஸ்ரீமுகங்கள் ஸாதிக்கப் பரப்பதாயிற்று.

கோவையில் வாழும் ஸ்ரீமத் உபய வேதாந்த வித்வன் மணி. வேதவியாஸ பட்டர் திருமலை பையங்கார் ஸ்வாமி நம்முடைய யாத்திரைகளில் பெரும்பாலும் ஸஹயோக மளித்து அமந்தாந்த ஸந்தோஹ நிஷ்யந்த நிதான பூதரா யிருந்தவ ரென்பதை அறியாதாரில்லை. அந்த ஸ்வாமியின் ஸஹயோகமின்றி நமக்கும் யாத்திரை ரஸிப்பதில்லை. இப்படி யிருந்தும் அந்த ஸ்வாமிக்கும் தெரிவித்துக் கொள்ளாமல் ப்ரக்ருத யாத்திரை புறப்பட நேர்ந்தது. அதனால் அந்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் மிகவும் புண்பட்டு நொந்ததென்பதை வழியிடையில் கிடைத்த அந்த ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகத்தினு லறிந்து மிகத் தளர்ந்தேன். நேற்று வைகாசித் திருவிசாகத்தன்று அந்த ஸ்வாமி ஸ்வஸ்தானத்தில் பகவத் விஷய பூவசநம், பூரம்பித்த தாகவும் அந்த கோஷ்டியில் பலர் அந்வயித்துக் களித்து வருவதாகவும் ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தபடியால் அந்த திவ்யாநுபவத்திற்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக நாம் இந்த யாத்திரையைத் தெரிவிக்க லாகாதென்று நினைத்தே அந்த ஸ்வாமிக்குத் தெரிவித்திலோம். இந்த மஹாப ராதத்தை அந்த ஸ்வாமி ஸஹஜ கருணையுடன் சஷமித்தருள வேணுமத்தனை.

தென்னாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரை தென்திசையினர்க்கு எளிதாகக் கிடைக்கக் கூடியது. அதனை அடியேன் நாற்பது பிராயத்தளவும் பலகால் செய்து க்ருதார்த்தனுயிருக்கிறேன். வடநாட்டுத் திருப்பதி யாத்திரையில் அடியேனுடைய அவா அபரிமிதமானது. உஜ்ஜயினீ, வடமதுரை, ஹரித்வாரம், ஹ்ருஷீகேசம், அயோத்யை, த்வாரகைகள், பஞ்சவடி முதலான ஸ்தல விசேஷங்களை நினைத்துக் கொள்ளும்போது நம்முடைய வாழ்நாளை யெல்லாம் அந்த ஸ்தல விசேஷங்களிலேயே கழித்து விடலாமா? என்று தோன்றுவது வழக்கம். காஞ்சீபுரியில் வேகவதி நதி ஸந்திஹிதமாயிருந்தும் அது வந்தய நதியென்றும் சஷ்க நதியென்றும் பேர் பெற்றிருக்கின்றதே யென்கிற வருத்தம் அடியேனுக்குப் பெரிதுமுண்டு. அதனால் நியத ப்ரவாஹ நதி தீர வாழ்ச்சியில் மிகுந்த ஆவலுடையேன். மேலே குறித்த வடநாட்டுக் கோத்திரங்களிலும் மற்றுமுள்ள எந்த ஸ்தலங்களிலும் அடியேனுக்குக் கிடைக்கும் வஸதிகள் தேவேந்திர பவனமென்றே சொல்லத்தகும். இதைப் பற்றிப் பல நூல்களில் விவரித்து மிருக்கிறேன். எங்குச் சென்றாலும் “இடறி விழுந்தால் நதியில்தான் விழவேண்டும்” என்னும்படியான வஸதிகளே அடியேனுக்குக் கிடைத்து வருவது நாற்பது வருஷத்த அநுபவ ஸித்தமாதலால் எங்கிருந்தாலும் இந்த ஸ்தலங்களின் நினைவு இடையறாது அநுவர்த்தித்துக் கொண்டே யிருக்கும். அதனால் இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒருமுறையாவது புறப்பட்டு இரண்டொரு மாதம் வடநாட்டுக் கோத்திர தீர்த்தங்களில் ஸஞ்சாரம் செய்தாலல்லது ஆகம் த்ருப்தி அமைவதில்லை.

இந்த வருஷத்தில் எந்த ஸ்தலத்திற்கும் செல்லாமல் ஹரித்வாரத்தில் மட்டும் ஒரு மாதம் ஏகாந்தவாஸம் செய்து திரும்ப வேணுமென்கிற அவா அதிகரித்திருந்தது. “அந்யோ ஹ்யந்யச் சிந்தயதி ஸ்வச்சந்தம் விததாம் யஹம்” என்பதன்றோ பகவானுடைய வார்த்தை. முதலில் ஆந்திர மண்டலியில் சிஷ்யர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நெல்லூர், க்ருஷ்ண, கோதாவரீ பூரந்தங்களில் மோடர்கார் ஸஞ்சாரம் செய்ய நேர்ந்தது. அசுந்திதமாக ஸ்ரீஜநநாத ஸேவை ஸப்பரப்பதாயிற்று. அங்கிருந்து நேராக ஹரித்வாரம் சேரவேணு

அங்கு மஹா தனிகரான ஒரு ஸேட் பல லக்ஷ ரூபாய்ச் செலவில் மிகப் பெரிய தர்மசாலையொன்று நிர்மாணம் செய்கின்றிருந்தார். அதன் திறப்பு விழாவுக்குப் பூர்வாங்கமாக யஜ்ஞமொன்று நடத்தினர். வடநாட்டில் ஸ்ரீமத் பாகவதத்திற்கு அபரிமிதமான ஆதிக்கமாதலால் நூற்றெட்டு பண்டிதர்களை வாவழைத்து ஸ்ரீமத் பாகவத பாராயணம் செய்வித்தல் இந்த யஜ்ஞத்தில் பிரதானமான க்ருத்யமாகும். அவ்விடத்திற்கு வந்து யஜ்ஞத்தின் பெருமையைப் பற்றி ஓர் உபந்யாஸம் செய்யவேண்டுமென்று அன்பர்கள் வேண்டிக் கொண்டதனால் அங்குச் செல்ல நேர்ந்தது. வெறும் பொளராணிகர்களன்றிக்கே நூற்றெண்மரும் சிறந்த பண்டிதர்களாகவே சேர்ந்திருந்தனர். அன்னவர்களிடையே “அது-அஃது அது-அஃது அஃது” என்று வண்ணியரோடு ஹலியதேவ வ-நடி-ஆஹாரம் ஸநொ விஷ்டா: ஸுலீக்த-சதூர்ப்பிச்ச சதூர்ப்பிச்ச த்வாப்யாம் பஞ்சபி ரேவ ச, ஹலியதே ச புநர்

த்வாப்யாம் ஸ நோ விஷ்ணு: ப்ரஸீதது" என்னும் வைதிக ச்வேராகரத்னம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் உபந்யஸிக்கப்பட்டது.

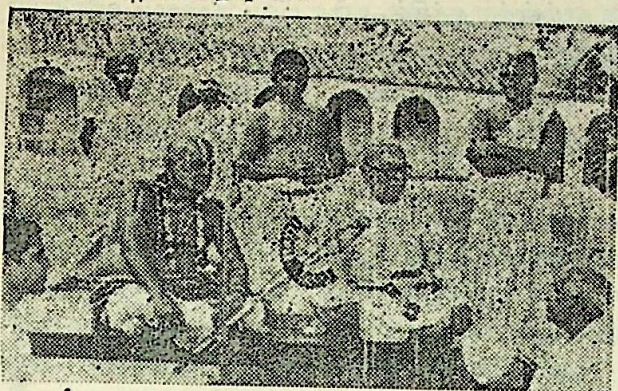
இந்தோரிலிருந்து விருந்தாவனம் செல்ல விரும்பி வடமதுரை சென்று சேர்ந்தோம். விருந்தாவனத்திலும் யமுனைப் பெருக்கு உளதாயினும் மதுரையில்தான் அது ஸ்ப்ருஹணீயமாகவுள்ளது. விலக்ஷணமான படித்துறைகள் அமைந்திருப்பது இங்கேதான். பூயாழ்வாட்டென்னுமிடத்தில் வேணி மாதவ மந்திரத்தில் நாம் தங்குவது வழக்கம். அங்கு வாசலிலேயே பெருகிக் கொண்டிருப்பது யமுனை. தற்போது அங்கு தீர்த்தத்தின் ஸம்ருத்தியும் ஸ்வச்சுதையும் வாசா மகோசரம். அமாவாஸ்யாதுஷ்டானம் அங்கு ப்ராப்தமாயிற்று. அப்போது ஆண்டாளுடைய திருவாடிப்பூர மஹோத்ஸவம் நிகழ்வதனால் அன்று மாலைவே விருந்தாவனம் சென்று சேரலாயிற்று. கீர்த்தி மூர்த்தியான கோவர்த்தனம் ஆத்யரங்காசார்ய ஸ்வாமியின் கட்டளைப்படி அங்கு நித்யோத்ஸவ நைமித்திகோத்ஸவாதிகள் குறையற நடந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. அங்கு இரண்டு நாள் ஆண்டாள் மஹோத்ஸவம் அற்புதமாக ஸேவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. அங்குள்ள பக்தர்களின் வேண்டுகோள்கள்கிணங்கி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதார மஹிமையைப் பற்றி ஹிந்தியில் ஒருபந்யாஸம் ஸன்னிதியின் புஷ்கரிணிக்கரை மஹாமண்டபத்தில் நடத்தப்பட்டது.

அங்கிருந்து மறுநாள் உதயமே புது டில்லி சென்று சேர்ந்தோம். அன்று திருவாடிப் பூரம். நமது தென்னாட்டிலிருந்து ஆபிரக்கணக்கான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கு உத்யோகார்த்தமாகச் சென்று சேர்ந்திருப்பதனால் அவர்களது சிரத்தையினால் பல வருஷங்களாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ வித்தாந்த மஹாஸபை யொன்று நிறுவப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஸபாதிக்காரிகளின் அழைப்புக் கிணங்கியே நாம் அங்குச் செல்ல நேர்ந்தது. ஆழ்வாராசாரியர்களின் வருஷத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவ பரிபாலனத்தை இந்த ஸபையார் நீண்டகாலமாக மிகுந்த ஊக்கத்துடன் நிகழ்த்தி வருகின்றார்கள். ஒவ்வோருத்ஸவ பரிபாலனம் ஒவ்வொரு மஹரீயருடைய உபயமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. அவ்ச்சிந்நமாகத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவ பரிபாலனங்கள் நடந்து வருவதற்கு இது மிகச் சிறந்த உபாயமேயாகும். திருநக்ஷத்ரோத்ஸவங்கள் தோறும் திவ்ய ப்ரபந்த ஸேவை சாத்துமுறைகளும் உபந்யாஸங்களும் ப்ரஸாத பணியா விநியோக கோஷ்டிகளும் சிறப்பாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த ஸபையின் பதினெட்டாவது வருஷ பூர்த்திக் கொண்டாட்டமும் நேற்றைய திருவாடிப்பூர மஹோத்ஸவத்தன்று (13—8—61) ஸம்மிலிதமாயிற்று. இதை உத்தேசித்தே நமக்கு ஆஹவானம் கிடைத்து அவ்விடம் செல்ல நேர்ந்தது. அப்போதைய நிகழ்ச்சி முறைகளெல்லாம் அப்போதே பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து விட்டபடியால் ஒன்றரை மாதத்திற்குமேல் இப்போது நாம் விவரித்தெழுதுவது வேண்டாவென்று விடுக்கப்பட்டது.

ஜகத் விக்கயாதான ஸ்ரீமதுபயவே. (லோக ஸபா ஸ்பீகர்) M. அனந்தசயன மையங்காரவர்களின் தலைமையில் உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. திருவாடிப் பூரத்தைத் தொடர்ந்து 7 நாட்கள் புதுடில்லியில் உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. (19—8—61) இரவு உபந்யாஸத்தை முடித்து அன்றே டில்லியை விட்டுப் புறப்பட்டு ஹரித்வாரம் சென்றோம். அங்கே 15 நாளாவது ஆனந்தமாக வஸிக்க வேண்டுமென்று ஆசை

யிருந்தது. அங்கு கங்கைக் கரையில் நமக்குக் கிடைக்கிற வஸதி லோகோத் தரமானது. யாவடியுஷம் அங்கே யிருந்தாலும் ஆசை தீராதது. ஆனாலும் இப்போது நாலைந்து நாள் மட்டுமே அங்கு வஸிக்க இயன்றது. இடையில் ஒருநாள் ஹ்ருஷீகேசம் லக்ஷ்மணஜ்ஜலா ஸேவித்து வந்தோம்.

ஹ்ருஷீகேசத்தில் ஸ்ரீலக்ஷ்மி. சிவானந்த ஸ்ரீஸ்வதி ஸ்வாமிகளின் பிரபாவம் நாளுக்கு நாள் ஒங்கி வளருகின்றது.

மஹா தபஸ்விகளான இப்பெரியார் ஆங்கு பிரத்யக்ஷ தெய்வமாகவே கொண்டாடப்பட்டு வருகிறார்கள். இவர்களால் அங்கும் எங்கும் நிகழ்ந்துவரும் லோகோபகாரங்கள் வாசா மகோசாமென்பதை நாம் நமது பத்ரிகைகளில் பலகால் பிரசுரித்திருக்கிறோம். தற்போது வயக்ரமத்தில் இவர்களுடைய திவ்யதேஹம் மிகத் தளர்வுற்றிருக்கின்றது. ஆனாலும் அவர்களுடைய உத்ஸாஹமும் பூவசந ஸக்தியும் சிறிதும் தளர்வுறவில்லை. பல நாடுகளிலிருந்து வந்து சேர்ந்து இவர்களுக்குப் பாதஸேவை செய்யும் தொண்டர்கள் பல பலர். சம்பளம் பெற்று வேலை செய்யும் தொண்டர் இங்கு ஒருவருமில்லை. பெரிய பெரிய உத்யோகங்களிலிருந்து விசுரந்தி பெற்றவர்கள் இங்கு ஸேவை செய்வது ஆச்சரியமன்று; சிரமப்பட்டுப் பெற்றிருந்த மிகப் பெரிய உத்யோகங்களையும் வெறுத்து விட்டிட்டு விலகி வந்து சேர்ந்து சுவாமிக்குத் தொண்டு செய்வதையே பிறவிப் பேராகத் துணிந்து நடுபட்டிருப்பவர்கள் நூற்றுக்கணக்காக யிருப்பதுதான் மிகுந்த ஆச்சரியம். ஸ்வாமிகள் யாரையும் வருகவென்று அழைப்பது கிடையாது. “வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்!” என்று எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வா ரருளிச்செய்த வண்ணமாக இவர்களுடைய நற்குணங்களே அவரவர்களை வலியப் பிடித்திருக்கின்றன. இது அவரவர்கள் சொல்ல நாம் கேட்டதே. ஆங்கிலேயரும் பலர் தம்பதிகளாக வந்து ஹிந்துக்களின் நடையுடை பாவனையைப் பேணித் தொண்டு செய்து வருவது மிகவற்புதம்.

முதலில் எங்குசிதமாயிருந்த இவ்வாச்ரமம் தினே தினே அபிவிருத்தி பெற்று மிக மிக விசாலமாய் விளங்காநின்றது. இதின் விபுலமானவோர் அவசாசத்தில் தினப்படி இரவு 7 மணி முதலாக பிரசங்க ஸபை கூடும்படியான ஏற்பாடு நெடுநாளாக வுள்ளது. அகற்கு ஸத்ஸங்கமென்று பெயர். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அங்கு விஜயஞ் செய்வார்கள். பக்தர்கள் யாவரும் வந்து குழுமியிருப்பார்கள். ஸ்ரீ சுவாமிகளின் காட்சியை எளிதாகப் பெறுவதற்கு இது நல்ல தருணம். அந்த ஸத்ஸங்க ஸமயத்தில் பஜனைகள் நாம் ஸங்கீர்த்தனங்கள் உபந்யாஸங்கள் விசேஷமாக நடைபெறும். நாம் அங்குச் சென்றிருந்த வந்நாள் ஸ்வாமிகள் முன்னாடியே ஸத்ஸங்க பவனத்தில் விஜயஞ் செய்து “இன்று அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் சொற்பொழிவு” என்று முன்னுரை கூறினார்கள். அங்குக் கூடியிருந்தவர்களில் பெரும்பான்மையோர் நெடுநாள் சென்னையில் வாழ்ந்து அங்கு நம்முடைய உபந்யாஸ கோஷ்டிகளிலும் அந்வயித்திருந்தவர்க ளாதலால் யாவரும்

குதாஹலங் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அரை மணி நேரமும் ஹிந்தியில் ஒரு மணி நேரமும் நாம் ஹிமாலயத்தின் பெருமைபற்றி ப்ராஸங்கம் செய்யலாயிற்று.

ஸ்வாமிகள் பரமானந்தமடைந்து வ்யாக்கியான வாசஸ்பதி யென்னும் விருதை நமக்கு அளித்தார்கள். இவர்களே 6 வருஷங்களுக்கு முன்பு வேதபாரங்கதர் என்னும் விருதை யளித்திருந்தார்கள்.

ஹ்ருஷீகேசத்திலிருந்து மீண்டும் ஹரித்வாரம் சேர்ந்து பின்னும் இரண்டு நாள் தங்கியிருந்து அங்கிருந்து அயோத்யைக்குச் சென்று சேர்ந்தோம். அன்று ச்ராவண பெளர்ணமி யாதலால் ஸரபூ தீரத்தில் உபாகர்மாநுஷ்டானம் ப்ராப்தமாயிற்று. அன்று அங்கு மேளா என்பதுபற்றி லக்ஷக்கணக்கான பக்த ஜனங்கள் வருவதுஞ் செல்வதுமாயிருந்த காட்சி எங்குங் கண்டறியாததாகவே யிருந்தது. ஊர் சிறியதே யாகையால் இவ்வளவு ஜன ஸம்மர்ஷத்தைத் தாங்கக்கூடியதாகவே யில்லை. இவ்விடத்தில் வைராக்கிகளின் ஸமூஹம் அபரிமிதமான தென்பதை உலகமறியும். அந்த ஸமூஹத்தில், முற்காலத்தில் வித்வான்கள் மிகக் குறைவு. நாளடைவில் வித்வான்களல்லாதார் விரளர்களாய் விட்டனர். நியாயம், விபாகாரணம், வேதாந்தம் முதலான சாஸ்த்ரங்களிலும் தேறினவர்கள் பலர் இங்கு நிரம்பி யுள்ளார்கள். அவர்களது ஸமாஜத்திலும் அளவளாவ நேர்ந்தது.

அயோத்யையிலிருந்து ப்ரயாக்ஷேத்ரம் (Allahabad) சென்றோம். இப்போது அங்கு கங்கா யமுநா ப்ரவாஹம் அதிஸந்திஹிதமாய் ஸ்வச்சமாய் விளங்குகின்றது. இவ்விடத்திற்கு தாராகஞ்ஜ் என்று ப்ராஸித்தி. தாரை பெருகுமிடமென்று பொருள். முன்பு இவ்விடத்தில் தக்ஷிணாதி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் புகலிடம் தீர்த்தண்டிடம் என்னுமோரிடமே யிருந்தது. இப்போது அருகிலேயே 'மஹந்த் கோவிந்தாசார்ய மந்திரம்' வெகு விசாலமாக ஏற்பட்டு ஏககாலத்தில் ஆயிரவர் வந்தாலும் இனிதாக இடமளிக்கும் ஸௌகரியமுடையதாக விளங்குகின்றது. இவ்விடத்தில் ஸம்ஸ்கிருத பாடசாலையும் வெகுசிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது. இங்கே க்ராயத்ரீ ஜபத்திற்காக ஒருநாள் மட்டும் தங்கியிருந்து, மறுநாள் புறப்பட்டுக் கல்கத்தா சேர்ந்தோம். இடையில் காசியில் இறங்கவேண்டியிருந்தும் அவகாசக் குறைவினால் கல்கத்தா நகரம் சென்று சேர நேர்ந்தது.

மிகப் பெரிய நகரமான விதில் வைதிகர்கள் ஸுகவஸதி செய்யப் பாங்கானவிடம் தெரிவிக்கலாகிறது. ஹௌரா ஸ்டேஷனிலிருந்து ஆறு மைல் தூரம் செல்லவேண்டும். பாலிகஞ்ஜ் என்னுமிடத்தில் ஸத்யநாராயண மந்திரம் என்கிற பெரிய ஆலயம் பத்தெட்டு வருஷங்களுக்குள்ளாகப் புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதை ப்ராஹ்மசாரி மந்திர மென்றும் சிலர் வழங்குவர். (Calcutta South Gate No. 3.) என்று சொன்னால் ரைல் ஸ்டேஷனிலிருந்து பத்து நிமிஷத்தில் இங்குக் கொண்டு சேர்த்துவிடுவார்கள். இந்த மந்திரத் திற்கு மிக ஸமீபத்தில் ஏரி ப்ரவாஹமொன்று பெருகுகின்றது. பரம மதுரமான தீர்த்தம். இடமும் பரமபவித்திரம். இவ்வளவு ஸௌகரியமான விடம் மஹா நகரத்தில் கிடைப்பது மிகவரிது. மந்திரமும் பக்தியை வளரச் செய்யுமிடம்.

இந்த நகரத்தோடு நம்முடைய வடநாட்டு யாத்திரையை முடித்து 1—9—61-ல் ஸ்வஸ்தானம் சேரப்பெற்றோம். (*)

லோகாஸ் ஸமஸ்தாஸ் ஸுகநோ புவந்து.

ஸ்ரீரஸ்து.

“ பண்டு பண்டாக்க — பண்டு பண்டு போலெலாக்கும்.”

3. இதனை விவரிப்போம்; இப்போதைய அவஸ்தையாவது விரஹாவஸ்தை. இதற்கு முந்திய அவஸ்தையாவது ஸம்ச்லேஷாவஸ்தை. அதற்கும் முந்திய அவஸ்தையாவது— பகவத் விஷய வாஸநையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போதுபோக்கின காலம்; உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலமென்று கொள்க. அப்போது சரீரம் வாடாமல் வதங்காமல்

மாமை குன்றமல் பசுரு பசுகென்றிருக்குமன்றே. நிர்விசாரமாக உண்டுடுத்துத் திரியுங் காலத்திலே மேனி ந்தியபுஷ்டமாயிருக்கு மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையே. பகவத் விஷயத் தில் வாஸநை பண்ணிப் போந்தது முதலாக “ஸம்யோகா கிப்யோகாந்தா:” என்றபடி கூணகால ஸம்ச்லேஷமும் சிரகால விச்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே அதிகமாகச் செல்லுகை யாலே இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்தியதான ஸம்ச்லேஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தை விரும்புவதில் ரஸமில்லையே. இவ்விடத்தில் “அன்னை முனிவதும் அன்றிலின் குரலீர் வதும், மன்னு மறிகடலார்ப்பதும் வளை சோர்வதும், பொன்னங் கலையல்குல் அன்னமென் னடைப் பூங்குழல், பின்னை மணுளர் திறத்தமாயின பின்னையே” என்கிற திருமங்கையாழ் வார் பாசுரத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ளத்தகும். “என்றைக்கு நான் பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கினேனோ அன்று முதலாகவேதான் எனக்கு அனர்த்த பரம்பரைகள்” என்பது மேற்குறித்த பாசுரத்தின் கருத்தாதலால் ஸம்ச்லேஷ தசையோடு விச்லேஷ தசையோடு வாசியற இரண்டுமே மெலிவுக்கு உறுப்பு என்பது கொள்கை. ஆகவே, ஸம்ச்லேஷ தசைக்கும் முந்தியதான ஸம்ஸாரி தசையாகிற அந்ய பரத்வாவஸ்தையில் நிறத்தை விரும்புவது யுத்தமாதலால் அதனை விரும்புகின்றமை தோன்ற ‘பண்டு பண்டு’ என்றது.

4. இவ்வளவு அர்த்தங்களையும் இரண்டு வாக்கியத்திலே அடக்கி யருளிச்செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளை:—

“ஸம்ச்லேஷிப்பதற்கு முன்புத்தைப் பூர்த்தி எனக்கு உண்டாகப் பார்த்திகோளாகில்;—
கலக்கப் புக்கவன்று தொடங்கி மெலிவுக்கேயிறே க்ருஷி பண்ணிற்று.” என்று.

5. “என்னிறம் பண்டு பண்டுபோவொக்கும்” என்கிற பெரிய திருமொழிப் பாசுரத் தின் வியாக்கியானத்திலே சிறிது தெனியக் காட்டியருளினார். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;—

“அவன் வாய்புலற்றும் நிறம் அறப் பண்டு போலேயாம். கலக்கையாகிறது பிரிவுக்கு அங்குர மிறே. கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையாயிருந்தபோதை நிறம்போலேயாம்.”

நம்மாழ்வாருடைய முதன்முதலான தூது.

6. நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் முதன்முதலாக அன்னப் பறவைகளை எம்பெருமான் பக்கலில் தூதுசெல்ல விடுகின்றார். இது பறவையை விட்டபடியன்று; ஆசாரியர்களையே எம்பெருமான் பக்கலில் தம் நிலைமையை அறிவிக்கும்படி வேண்டியவாறு. “தேசிகாஸ் தத்ர தூதா:” என்கிறார் தேசிகனும். ஹம்ஸத்தினிடத்துள்ள குணங்கள் யாவும் ஆசார்யனிடத் திலே அநுஸந்திக்கத்தக்கவையாகும். சில குணங்கள் இங்கே நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

7. விவேக கௌசலம் என்பது ஹம்ஸத்திற்கும் ஆசாரியர்க்கும் பொதுவாகவுள்ள தொரு குணம். “அந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச் ச காலோ பஹவச் ச லிங்கா: யத் ஸார பூதம் தத் உபாததீத ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரரிவாம்புமிச்ரம்” என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. நீரையும் பாலைபும் கலந்து வைத்தால் அன்னமானது அஸாரமான நீரைத் தள்ளி ஸாரமான பாலைப் பிரித்தெடுக்க வல்லமையுடையது. அதுபோல் ஆசாரியர்கள் ஸாராஸாரகதம்பிதமான நூற்களில் அஸாரப் பொருள்களை பொதுக்கித் தள்ளி, ஸாரப் பொருள்களையே எடுத்து உபஜிவிக்க வல்லவர்கள்.

8. எம்பெருமான் வேதங்களை மீட்டுக் கொணர்ந்து உபதேசித்தருளங்கால் ஹம்ஸ ரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்து உபதேசித்ததாக இதிலுள்ள புராணங்கள் கூறுகின்றன. “அன்ன மதாயிருந்து அங்கற நூலுரைத்த” என்றும், “பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கிப் பிறங்கிருள் நிறங்கெட வொருநாள், அன்னமாயன்றங்கு அருமறை பயந்தான்” என்றும் ஆழ்வார்களும் அருளிச்செய்வர்கள். ஆக, சாஸ்தா ப்ரதானம் பண்ணுவதற்கு ஹம்ஸரூபம் வாய்த்தாற்போலே ச்ரோதாக்களைக் குறித்து சாஸ்தாங்களை உபதேசிக்க ஆசார்ய ரூபம் வாய்த்தபடி.

9. “ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸஃ கதாசித் கர்த்தமாம்பஸி” என்ற வசனத்தில் ஹம்ஸங் களுக்குச் சேற்று நிலங்களில் கால் பொருந்தாதென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே “பிறப்பாம் பொல்லாவருளினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந் நிலத்தே அழுந்தார்” (திருவிருத்தம். 100) என்கறபடியே ஆசாரியர்கள் ஸம்ஸாரச் சேற்று நிலத்திலே சிறிதும் பொருந்தாதிருப்பார்கள்.

10. “பெடையோடன்னம் பெய்வனையார்தம், பின் சென்று” (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது ஸ்தீர்களின் நடையழகைக் கண்டு தானும் அப்படி நடக்கக்காகப் பின் செல்லுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோல, ஆசாரியர்களும் *அன்ன நடைய வணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின்செல்லுவர்களாம். அதாவ தென்னென் னில்; பிராட்டியின் நடையாவது அவளுடைய நடத்தை; சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெரு மான் திறத்தில் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டியின் பிரதான க்ருத்யமாகும். அதை ஆசார்யர் அநுகரிக்கையாவது, தாங்களும் அப்படி புருஷகார க்ருத்யத்திலே ஊன்றி யிருக்கையாகும். பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யாவிடில் எம்பெருமான் முக்தி ஸாம்ராஜ்ய மளிக்கமாட்டாதது போலவே ஆசாரியர்கள் புருஷகாரம் செய்யாவிடினும் அதனை அளிக்க மாட்டான் என்பதை “ஃததே ரங்கி நிஜம்பி பதம் தேசிகாதேசகாங்கு” என்கிற ந்யாஸ திலக ஸூக்தியினால் தேசிகன் வெளியிட்டருளினார்.

11. *“(அன்னமென் கமலத்தனி மலர்ப்பீடத்து ஆலைபுன ஸிலைக் குடை நீழல் வீற்றிருக்கும்)” (பெரிய திருமொழி) ஹம்ஸமானது மேலேயெழுந்த தாமரை யிலையைக் குடையாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது. “அக்கமலத் திலை போலும் திருமேனி யடிகள்” என்கிற திருவாய்மொழியினால் எம்பெருமானுடைய திருமேனி தாமரை யிலையாகச் சொல்லப்படுவதால், பத்ம பத்ம நிபச்யாமலமான அந்தத் திருமேனியை ஆசாரியர்கள் தங்களுக்கு ஸம்ஸார துக்க ஆகபம் தட்டாதபடி ஒதுங்க நிழலாகவுடையாவார்.

12. “அன்னம்—செந்நெ லொண்கவரி யசைய வீற்றிருக்கும்” (பெரிய திருமொழி) என்று, பக்வபலமான செந்நெலின் அசையைக் கவரியாக (சாமரமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கு மென்னப்பட்டது. *அஹமந்ர மஹமந்ர மஹமந்ரம்* என்னும்படி பரிபக்வமான ஞானத்தை யுடையாரான சிஷ்யர்களைச் செந்நெற் கதிர்களாகக் கொள்ளக் கடவது; அவர்கள் கைக்கர்ய வ்ருத்திகளை [சாமரை விசுதல் முதலியவைகளை]ச் செய்யுமாறு ஆசாரி யர்கள் எழுந்தருளி யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

13. “சங்கமவை முாலச் செங்கமல மலரையேறி அன்னமலி பெடையோடு மமரும்” (பெரிய திருமொழி) என்று, ஹம்ஸமானது சங்குகளின் முழக்கத்தை இனிதாகக் கேட்டுக்

கொண்டு இருக்குமென்னப்பட்டது. சுத்த ஸ்வபாவர்களான் சிஷ்யர்களைச் சங்கு என்கிறது. அவர்கள் செய்யும் ஸ்துதி கோஷங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு ஆசாரியர்கள் எழுந்தருளி யிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

14. “வரி வண்டிசை பாட அன்னம் பெடையோடுடன் நாமும்” (பெரிய திருமொழி) என்று ஹம்ஸமானது வண்டுகளின் மிடற்றோசையைப் பாட்டாகக் கொண்டிருக்கு மென்னப்பட்டது. வண்டுகள் தேனையே போக்யமாகக் கொண்டிருப்பது போல*உளங் கணித்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்து னூறிய தேனாகிய பகவத் விஷயத்தையே போக்ய மாகக் கொண்டிருக்கும் பாகவதர்கள் இசையை [கீர்த்தியை]ப் பாடுபடி யெழுந்தருளி யிருப்பார்கள் ஆசாரியர்கள். இவ்வனே மற்றும் பல பொருத்தங்களும் காண்க்கன. (*)

வான்மீகியும், கம்பரும்,

15. ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தின் தொடக்கத்தில் ஒரு முக்கியமான விஷயம் விடுபட்டுப் போயிருப்பதாகச் சில பெரியார் கருதுகின்றார்கள். அதாவது, ஸூர்தர காண்டத்தில்—அனுமான் இலங்கையிற் புருந்து அந்நகரின் பல பகுதிகளையும் இடித்துக் கொளுத்திப் பாழாக்கி விட்டமை விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கையின் அமைப்பு முழுவதும் அனுமானால் மிகவும் சிதிலமாக்கப் பட்டொழிந்த தென்பதில் யாருக்கும் விவாதமிராது. பிறகு ஸ்ரீராமபிரான் இலங்கைக்கு எழுந்தருளிப் போர்புரிந்த காலத்து அங்கே என்ன இருந்தது? ஏற்கெனவே அனுமானுடைய வீரத்திற்கு இலக்காகிச் சுகாடாகி யொழிந்த இலங்கையை ஸ்ரீராமபிரான் மறுபடியும் தான் சுகாடாக்கினான் என்பதில் பொருத்தமுமில்லை, அதிசயமுமில்லையே.

16 கம்பராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் இராவணன் மந்திரப் படவத்தின் முதலில் சில செய்யுட்கள் அமைந்திருக்குமாறு நோக்கத்தக்கது. அவற்றுள், (முதல் செய்யுள்)

பூவருமயனோடும் புருந்து போன்னகர், பூவகையுலகினும் அழகுமுற்று
ஏவின்வியற்றினன் கணத்திலென்பரால், தேவரு மருள்கொளத் தேய்வத்தச்சனே.

தெய்வத்தச்சன் [மயன், அல்லது விச்வகர்மா] அனுமானால் எரியுண்ட இடங்களைச் செப்பணிட்டு எல்லாவுலகத்திலுமுள்ள ஸகல நகரங்களிற் காட்டிலும் அந்த ஸங்காபுரி மிகவும் அழகு பெற்றுத் தோன்றுமாறு செய்தான் என்கிறது இச்செய்யுள். அதன் பிறகு,

போன்னினும் மணியினும் அமைந்த போற்புடை, நன்னகர் நோக்கினான் நாகம் நோக்கினான்
முன்னையி னழகுடைத் தேன்று மோய்கழல், மன்னனுமுவந்து தன் முனிவு மாறினான்.

(கருத்து.) வீரக்கழலையணிந்த இராவணன் நவமணிகளு மழுத்தி இயற்றப்பெற்ற அழகுடைய தனது இலங்காபுரியைக் கண்டு வானுலகத்துள்ள நகரத்தையும் பார்த்து, அந்தத் தேவ லோகத்து நகரத்திற் காட்டிலும் இப்போது தெய்வத்தச்சன் திருத்திய தனது நகரம் அழகாக இருந்ததோடு எரிப்பதற்கு முன்னேயிருந்ததற் காட்டிலும் அதிசயித்த அழகு பெற்றுள்ள தென்குண்டு, எரியுண்டதும் நல்லதாகவேயாயிற்று என்ற கருத்தினால் உவப் படைந்து தன் சீற்றம் மாறப்பெற்றான் என்பதாம்.

17. இங்ஙனே தெய்வத்தச்சன் இலங்கையைத் திருத்தினதாகக் கதையிருந்தா லொழிய உபபத்தி இல்லாமையினால் இக்கதை மிக அவசியமேயாகும்; இது வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணப்படவில்லை யென்பது ஒரு குறையே. இப்பொருளைக் கொண்ட ஒன்றிரண்டு ச்லோகங்கள் வால்மீகத்திலும் இருந்தனவென்றும் அவை அச்சப் பதிப்பில் விடுபட்டுப் போயினவென்றும் சில ஓலை ஸ்ரீகோசங்களில் இப்போது கிடைக்கின்றனவென்றும் ஒரு பெரியார் கூறுகின்றார் என்று நமது காதில் விழுகிறது.

18. *ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே* என்கிற ச்லோகம் பிராட்டியினுடைய திருவாக் காக ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் உதாஹரிக்கப்பட்டிருந்தும் அது ஸ்ரீராமாயணத்தில் கிடைக்கவில்லை. விடுபட்டுப் போயிற்றென்றே கொள்ளக் கடவது. அந்த ச்லோகமும் ஓலையேட்டில் கிடைத்திருப்பதாக வெளிவந்திருக்கிறது. (*)

ஆளவந்தாருடைய ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்.

19. “ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும் ஸ்வரூபயாதாம்ய ஜ்ஞானத்தால் அநுசயிக்கையும் இரண்டும் யாவந்மோகஷம் அநுவர்த்திக்கக் கடவது.”

என்பது நம்பிள்ளையின் ஒரு நல்வார்த்தை. இதுதன்னை ஸ்தோத்ர ரத்ன வியாக்யானத்தில் பெரியவாச்சாரப்பிள்ளை அருளிச் செய்துள்ளார். இந்த நல்வார்த்தையின் நற்பொருளில் தெளிவின்றிக்கே சிலர் கலங்கி யெழுதியிருக்கும் வார்த்தைகளைக் கண்டு விவேகிகள் கலங்காமைக்காக இதனை நன்கு விவரிக்கின்றோமிங்கு.

20. ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரத்தில் “வபுராதிஷு யோபி கோபி வா” என்கிற ஐம்பத்திரண்டாவது ச்லோகத்தால் முதலில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினார். அதற்கு அடுத்ததான “மம நாத யதஸ்தி” என்கிற ச்லோகத்தினால் அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில் அதுதாபம் காட்டினார். இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் நோக்கும்போது, திருவாய்மொழியில் “எனதானி தந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதாஸ்தே” என்று முந்தற அருளிச் செய்து, உடனே ஆராய்ந்து தெளிந்து “எனதானி யார் யானார் தந்த நீ கொண்டாக்கினையே” என்றருளிச் செய்தது நினைவுக்கு வரும். இரண்டு ச்லோகங்களினுடையவும் தாற்பரியத்தை நன்கு விவரிப்போம். ஆத்மாவைப் பற்றிப் பலர் பலவகையாகச் சொல்லுவார்கள். தேஹமே ஆத்மா என்பர் சிலர். மற்றுஞ் சிலர் இந்திரியமே ஆத்மா என்பர்; வேறே சிலர் அந்த:கூ ணமே ஆத்மா என்பர். ப்ராணமே ஆத்மா என்பர் சிலர். புத்தியே ஆத்மா என்பர் மற்றை யோர். இவைபொன்றும்ல்ல; இவற்றிற்குட் டில் அஹமர்த்தமான ஆத்மா வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இவ்வாளவந்தார் தாம் வித்தித்யமென்னும் கார்த்தத்திலே நிலைநாட்டியிருந்தார். இங்கே அந்த விசாரம் வைத்துக்கொள்ளாமல் ஆத்மா என்பது தேஹம் முதலானவற்றுள் எதுவாக இருந்தாலு மிருக்கட்டும் என்று சரக்கறச் சொல்லுகிறார் “வபுராதிஷு யோபி கோபி வா அஸாநி” என்று. இப்படிச் சொல்லுகிறது எதற்காகவென்னில்; ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வ ஸ்தாபனமொன்றே முக்கியம் என்கிற தற்கால நோக்கத்தை வெளியிடுவதற்கேயாகும்.

21. வேத புருஷனும் “யோஹமஸ்மி ஸுஸ் யஜே” என்று ஒதிவைத்தான். இந்த வேத வாக்கியத்தின் பொருளாவது—நான் எவனாகிலும்கிறேன்; தேஹமாகவோ இந்திரிய மாகவோ மற்றும் ஏதேனுமாகவோ அஹமர்த்தமாகவோ, உண்மையில் எவனாக இருக்கி

மேனே அவனாகவே யிருந்துகொண்டு எம்பெருமானை ஆரதிக்கிறேன்—என்பதாம். அவ் வண்ணமாகவே இவ்வாளவந்தாரும் அருளிச் செய்கிறபடி.

22. இதற்குமேல் “குணதோஸாநி யதாததாவித:” என்கிறார். ஆத்மா அணுவா? ஸர்வவ்யாபியா? நித்யவஸ்துவா, நச்வாவஸ்துவா? ஏகரூபனா, பரிணாமியா? ஜ்ஞாநியா? அஜ்ஞா? என்றிப்படி ஆத்மகுணங்களில் பலவகை விபரதிபத்திகளுண்டு. இது தன்னிலும் இப்போது ஒரு நிஷ்கர்ஷம் செய்யப் புகுகின்றிலேன் என்கிறா ரளவந்தார். எம்பெரு மானே! உனது திருவுள்ளத்தால் இவ்வாதம் வஸ்து எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையதாகக் கொள்ளப்படுகிறதோ. அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசிஷ்டமாகவே யுள்ள இவ்வஸ்து உன் திருவடிகளில் அடியேனால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாயிற்றுக்காண்— என்கிறார் ‘வபுராதிஷ்ட’ இத்யாதி ச்லோகத்தினால்.

23. இங்ஙனே *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:*

என்று தாம் சொன்னதை அடுத்த க்ஷணத்தில் தாமே ஆராய்ந்தார்: ஐயையோ! என்ன சொன்னோம்! என்ன சொன்னோம்!” என்று நடுங்கி அதற்கு அநுதபிக்கின்றமை தோன்ற *மம நாத யதஸ்தீத்யாதி ச்லோகம் அடுத்தபடியாக அவதரிக்கின்றது. “மயா அஹம் ஸமர்ப்பித:” என்று சொன்னேனே, இப்படிச் சொல்வதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரமுள்ளது? நான் என்கிற ஒரு வஸ்துவும், என்னுடையது என்கிற ஒரு வஸ்துவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவுண்டோ? “யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்ற படி எல்லாம் ஏற்கெனவே உன்னுடையதாகவே யிருக்கும்போது இந்த ஆத்ம வஸ்து உனக்கு இல்லாதது போலவும், இப்போது தான் என்னால் புதிதாக ஸமர்ப்பிக்கப்படுவது போலவும் பேசினிட்டேனே பாலியேன்; ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நானா? ஸமர்ப்பிக்க என்னிடம் என்ன இருக்கிறது? அதிலும், உனக்கு நான் ஸமர்ப்பிக்க என்ன வண்டு? இவ்விஷயங்களை ஆராயாமல்தானே அவிவேகியாய் *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:” என்று பிசகாகப் பேசினிட்டேனே! என்று அநுதாபம் காட்டி அருளிச் செய்தாராயிற்று. கீழ் ச்லோகத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினதாகவும், அதைப் பற்றி இந்த ச்லோகத்தில் அநுதபித்ததாகவும் முடிந்தது.

24. இங்ஙனே யாமளவில், அநுதாப யோக்யங்களான பாபங்களைப்போலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஒரு பாபமாகவன்றோ தேறுகிறது. அது செய்யக்கூடாத காரியம் என்று ஏற்பட்டுவிடாதா? என்று கேள்வி பிறக்கும். “இதற்கு ஸமாதானமாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்:— “[தே கிம் நு ஸமர்ப்பயாம்] இத்தையுடைய உனக்கு எத்தை ஸமர்ப்பிப்பேன்? ஸமர்ப்பணீய மேது? ஸமர்ப்பகர் ஆர்? ஸமர்ப்பணீயமாகைக்கு ஸ்வாம்யமில்லை; ஸமர்ப்பிக்கைக்கு ஸ்வாதந்த்ரியமில்லை, ஸம்ஸார பீதியால் ஸமர்ப்பிக்கையும், ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தால் அநுசயிக்கையுமாக இரண்டும் யாவந் மோகஷம் அநுவர்த்திக்கக்கூடவது.” என்று.

25. ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமமான இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்ந்த அழகிய கருத்தை ஒரு முகமாகக் கேட்டறிய கில்லாதார் எதையோ எழுதி வைத்தார்கள். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தை மறுப்பதே இங்கு ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளமென்று ப்ரயித்துப் போந்தார்கள். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும், அது பண்ணினதற்காகப் பிறகு அநுதாபம் காட்டுகையும் இரண்டும் சாஸ்தார்த்தம் என்று அருளிச் செய்திருப்பதை ஆய்ந்துணர வேணும்.

26. கீழ்ப் பண்ணின ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கு இங்கே அனுதாபப் படுவதாக வியாக்கியானம் செய்யத்தகுமோ? தப்பான காரியத்திற்கென்றே அநுதபிக்க வேண்டுவது—என்றே இன்னமும் பலருடைய நெஞ்சு தளும்பியே யிருக்கும். கேண்மின் :— இதே ஸ்தோத்திரத்தில் கீழே முப்பத்திரண்டாவது ச்லோகம் முதல் நாற்பத்தாரும் ச்லோகமளவும் பதினான்கு ச்லோகங்களாலே எம்பெருமானுடைய நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பரம புருஷார்த்தமாகப் பிரார்த்தித்த இவர்தாமே அடுத்த (47) “திகசுசிமவிநீதம்” என்கிற ச்லோகத்தால், கீழ்தாம் அப்படி பிரார்த்தித்ததற்கு பஹத்தான அநுதாபத்தை ஆவிஷ்கரித்திருக்கின்றாரென்பது அபரோகமும். அஃது என்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களோ? கைங்கர்யப் பார்த்தனை கூடும் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்களா? கூடாது என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறீர்களா?

27. “ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுன்னைப் புழுவெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பாஞ்சோதி!” (திருவாய்மொழி 3—1—2) என்று, பாஞ்சோதியான எம்பெருமானுக்கு உலகத்திலுள்ள சுண்ணபங்குரமான தாமரை, மேகம், காயாப்பூ முதலானவற்றை ஒப்பாகச் சொல்லுதல் இழிவு என்கிற ராழ்வார். இஃது உண்மையா அன்று? உண்மையாகில் “கொண்டல்வண்ணு!—கடல்வண்ணு!—சாயாவண்ணு” என்று பலகாலும் ஆழ்வார்கள் கதறுகின்றார்களே, இது என்ன?

28. பெரிய திருவந்தாதியில் “புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்” என்று எம்பெருமானை நாம் புகழ்வதானது பழிப்பதேயாம் என்று சொல்லிக் கொண்டே பலவாறாகப் புகழ்கின்றாரே, இது என்ன?

29. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் *யா கம்ஸ முக்க்ய ந்ருப கீட நிபர்ஹ ணேத்தா ஸா நிர்ஜித த்ரிஜுகதஸ் தவ நைவ கீர்த்தி:” என்று—கம்ஸன் முதலிய அரசர்களாகும் புழுக்களைத் தொலைத்தானென்று சொல்லி எம்பெருமானை எத்துவதானது மூவுலகத்தையும் வென்றிருக்கிற அவனுக்குப் புகழ்ச்சியெயன்று என்று சொல்லி வைத்து, அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களையே சொல்லிப் புகழ்கின்றாரே, இஃது என்ன? இவை ஒன்றுக்கொன்று அபவாதமாகுமோ? இவையெல்லாம் பான்பா நிருக்கம்போல் தோற்றினாலும் உண்மையில் விருத்தமன்றே. இரண்டு படியுளும் சொல்லித் தீர்வேண்டியவை யத்தனையன்றே. இவை போலவே, ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும் பின்பு அதற்கு அநுதபிப்பதாகப் பேசுகையும் ஆகிற இரண்டும் சாஸ்தார்த்தம் என்று அறதியிட்டபின் இதில் ப்ரத்யாக்யாகம் அப்ரஸக்தம்.

30. இந்த ஆளவந்தார் ஏற்றெனவேசிறந்த விவேகியாகையாலே, கீழ் ச்லோகம் சொல்லும்போது அவினேகியாயிருந்து, உடனே விவேகம் பெற்று இந்த ச்லோகம் சொல்லுகிறு என்பது பொருந்தாது என்று சேஷிப்பதும் தகாது. காமேண சாஸ்தார்த்தங்களை வெளியிட வேண்டுமிடத்து இங்ஙனே சொல்லுவது க்ரந்த சைலி. ப்ரபுத்தீ: என்று ஆளவந்தார் சொல்லிவைத்த சொல்லேயன்றிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை புகுத்தின சொல் அன்றே. அதற்கு யாராலும் வேறுபொருள் சொல்லப் போகாதே.

31. இன்பமிகு மாறியிர மருளிச் செய்த திருக் குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் *என தாவிடின் கலந்த பாசர வியாக்யானத்தில்—“இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியா லுள்ள நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து இவ்வாத்மா தம்முடையதன்றென்று நிரூபிக்க

மாட்டாராய் அவன் தம்மோடு கலந்த இப்பெரு நல்லுதவிக்குக் கைம்மாருகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளா வடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து” இத்தயாதி அருளிச் செய்தார். குருகுலத்திலே குனிந்து கேட்கப் பெற்ற பரம பாக்கியசாலிகள் பேசுற்றே பேசு மேககண்டராகவே யிருப்பார்கள். (*)

கம்பர் கூறிய விசேஷங்கள்.

32. ஸ்ரீராமாயணத்தில் விபீஷண சரணாகதி யென்பது ஒரு சிறந்த ப்ரகாணம். விபீஷணன் ராவணனுக்குப் பலவாறு நன்மைகளை உபதேசித்தும் அவன் கேளாமல் திரஸ்கரித்ததனால் நான்கு அன்பர்களோடுகூட ஆகாயத்திற் கிளம்பி ஸ்ரீராமபிரான் வானர முதலிகளோடுகூட எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு நேராக வந்து வானாவீரர்களை நோக்கி ‘அடியேனை நீங்கள் இராமபிரானது திருவடிகளுக்கு ஆளாக்கவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கையில் அந்த வானாவீரர்கள் அவனிடத்தில் மிக்க அதிசங்கை கொண்டு, ராமகோஷ்டிக்கு அவனில் மஹத்தான அபாயம் விளையுமென்றெண்ணி அவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளவே கூடாதென்று இராமபிரானிடத்தில் பிரபலமாக ஆசேஷங்கள் செய்ததாகவும், சற்றுப்போது விசாரம் நடந்து, விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளவே போகிறேன் என்று இராமபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளி அப்படியே அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகவும் வரலாறு. இவ்விதஹாஸத்தில் நாம் உய்த்துணர்வேண்டிய நுட்பங்கள் பலவுண்டு. அவற்றில் சிலவற்றைக் காட்டுதல்.

33. விபீஷணனுவான் வந்துபுகும்போது “நிவேதயத மாம் கழிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்திதம், ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே.” என்று வானர முதலிகளை நோக்கி முறையிடுகின்றான். பெருமானை ஸர்வலோக சரண்யரென்று விபீஷணன் ஸந்தேஹ லேசமுமின்றித் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறான். இன்னார் இனையாடுவன்கிற வாசியின்றிக்கே எப்படிப்பட்டவர்களையும் ரக்ஷயராகத் திருவுள்ளம் பற்றிக் காத்தருள்பவர் பெருமாள் என்னுமிடத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டேயன்றே விபீஷணன் ‘ஸர்வலோக சரண்யாய’ என்று ஓலமிடுகிறான். பெருமானுடைய உண்மையான ஸ்வபாவத்தை இங்ஙனே தெரிந்து கொண்டிருக்கும்போது விபீஷணன் நேர்கொடு நேரே பெருமாள் திருவடிவாழ்த்திலே வந்து விழுந்திருக்கலாமே. அப்போது எவ்விதமான ஆசேஷப ஸமாதானங்களுக்கும் இடமிராதே. வானர வீரர்கள் பராக்ரமம் காட்டிப் பரிபலித்தவை யொன்றும் அவகாசம் பெற்றிராதே. பெருமாள் கட்டுங் காவலுமாக இருக்கிறால்லரே. “உத்பபாத கதாபாணி:” என்று உயரக் கிளப்பின விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதாவிந்தங்களிலே வந்து விழுந்து ‘அந்தோ வடியேற்கு அருளா யுன்னருளே’ என்றால் விபீஷணனுடைய அபேக்ஷிதம் மிக எளிதாகத் தலைக்கட்டியிராதோ? வானாவீரர்களை வேண்டுவானேன்? அவர்கள் தடியும் தாம்பு மெடுத்துத் தகர்க்கப் புகுவானேன்? ஒருவிதமான கஷ்டத்திற்கும் அவகாசமில்லாதபடி விபீஷணன் நேராக ஸ்ரீராம பாதங்களில் வந்து விழுந்து உய்ந்திருக்கலாமே; ஏன் அங்ஙனம் செய்யவில்லை? என்று ஆராய வேண்டுவது அவசியமல்லவா?

34. ஆராயுமளவில் தேறும் பொருள் என்னென்னில்; கேண்மின். நேராகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே புகுவது முறைமையன்று; “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்கிறார் ஆழ்வார். பாகவதர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டே பகவான் திருவடிகளில் புதுவேணும். யானைப்பாகளை முன்னிட்டுக் கொண்டல்

ஷது யானையினருகிற் செல்லவொண்ணாது. “தென்னுனாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபாலமதயானாய்” என்று பெரிய மதயானையாகக் கூறப்படுகிற பகவானிடத்தே பாகவதர்களாகிற பாகனை முன்னிட்டே புகவேணும். இது சிறந்த சாஸ்திரார்த்தம். இதனை அனுஷ்டித்துக் காட்டினன் விபிஷணனுரான். ஆனது பற்றியே ஆழ்வானென்ற பட்டமும் அவன் பெற்றான்.

35. இங்ஙனே முறை தப்பாமேவந்து புகுந்தவிபிஷணன்மீது வானாவிரர்கள் த்ரோஹ புத்தி கொண்டது ஏன்? பாம ஸாத்விகனான விபிஷணனென்பானொருவன் இலங்கையிலுள்ளன் என்பது ஸூகீவ மஹாராஜர்க்குத் தெரியாதா? விபிஷணன் ஸாத்விகனன்றிக்கே அயோக்கியனாகவே யிருக்கவுமாம். இருந்தாலென்ன? அவன் ஒரு நால்வருடன் வந்து புகுந்ததனால் பாமகோஷ்டிக்கு என்ன அவத்யம் விளைந்திடும்! பெருமானுடைய வீரம் அறியாதவனே ஸூகீவன். *பிசாசாந் தாநவாந் யக்ஷாந் ப்ருதீவ்யாஞ்சைவ ராக்ஷஸாந், அங்குல் யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேச்வர!” என்று பெருமாள் புதிதாக எடுத்துரைக்க வேண்டும்படியோ ஸூகீவனுடைய அறிவிருப்பது. மராமரமேழ். செற்றவன்றே அறிந்திலனோ? அறிந்திருந்தும் எதற்காக அஞ்சி விபிஷணன்மீது படையெடுக்கப் புகுந்தது? என்று ஆராயவேண்டாவா? ஆராயுமளவில் தேறும் பொருள் இது காண்மின்.

36. இதனை நம் வாயால் வெளியிடுவதற் காட்டிலும் கவிசகாவர்த்தியான கம்பர் வாக்கினால் வெளியிடுவது மிக நன்று என நினைக்கிறோம். விபிஷண பரிஹரத்தைப் பற்றின ஆசேஷ ஸமாதானங்களெல்லாம் முடிந்த பின்பு பெருமாள் ஸூகீவனுக்குக் கட்டளை யிடுவதைக் கம்பர் கூறுகின்றார்:—

“ஆதலான் அபயமென்ற பொழுதத்தே அபயதானம்
ஈதலே கடப்பாடென்பது, இயம்பினீரென்பால் வைத்த
காதலான், இனிவேறெண்ணக் கடவதென்? கதிரோன் மைந்த!
கோதிலாதானே நீயே என்வயிற் கொணர்தி யென்றான்.”

என்று.

37. இதனில், “இயம்பினீர் என்பால்வைத்தகாதலான் இனிவேறெண்ணக்கடவதென்?” என்பது ஸாமராக நோக்கத்தக்கது. “ஸூகீவா! நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இந்த விபிஷணனை அங்கீகரிக்கலாகாதுதென்று வலிதாக மறுத்ததற்குக் காரணம் நான் அறியேனோ? விபிஷணனிடத்தில் தோஷமிருப்பதாக உண்மையில் நினைத்து நீங்கள் மறுத்தவர்களல்லீர்; என்னிடத்தில் நீங்கள் வைத்திருக்கின்ற காதலுண்டே, அது எல்லை கடந்தது. அஸ்தானே அபாய சங்கை பண்ணுவதற்குக் காரணமான அந்தக் காதலின் மிகுதியினால் மருண்டு மறுத்தீர்களத்தனை. இத்தகைய பாமப் பேரமம் நீங்கள் என்பால் கொண்டிருப்பது பற்றிச் சாலவும் உவக்கின்றேன்” என்று விரிவுபட இராகவன் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைக் கம்பர் ஸூத்ரம்போல் அமைத்திருக்கின்ற அழகு என்னே!

38. பகவானிடத்திலே கொண்ட காதல் பாகவத சிகாமணிகளிடத்தே அதிசங்கையை விளைக்குமோ? என்று கேட்கவேண்டா. பரதாழ்வான். பாம பக்தி தலையெடுத்துப் பெருமா

கைத் திருப்பி யெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போகச் சித்திரகூடம் நோக்கிப் பரிவாரங்க ளுடனே வரும்போது குஹப் பெருமாளிடத்தில் நடந்த செய்திகளை அயோத்யா காண்டத் தில் நன்கு அறிவீர்களே; குஹப்பெருமான் இராமபிரானுடைய சக்தி விசேஷங்களையும் நன்கறிந்தவர்; பரதாழ்வானுடைய பக்தியின் கனத்தையும் நன்கறிந்தவர். அப்படியிருந்தும், நல்ல ப்ரதிபத்தியோடே வந்த அப்பரதாழ்வானை நோக்கி விபரீதமாகச் சங்கித்து,

“அஞ்சனவண்ண நென்னுருயிர் நாயகஞ்ஞாமே
வஞ்சனையாலர செய்திய மைந்தரும் வந்தாரே
செஞ்சரமென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உஞ்சிவர் போய்விடின் நாயக்குகனென்றேனை யோதாரோ.

ஆழநெடுந்திரை யாறு கடந்திவர் போவாரோ
வேழ நெடும்படைகண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ
தோழமை யென்றவர் சொல்லிய சொல்லோரு சொல்லன்றோ
ஏழமை வேடனிறந்தில நென்றேனை யேசாரோ.”

—(கம்பர்)

இப்படி அகிப்ரவ்ருத்திகள் செய்யப் பார்த்தது எதனாலே? பெருமான்மீது கொண்ட காதலின் மிகுதியாலன்றோ.

39. உள்ளத்தை உள்ளபடி உணரவல்ல யோகிகளில் தலைவரான பரத்வாஜ ஈசுவரனிடம் பரதனைப் பார்த்து. *கச்சிந்த துஷ்டோ வ்ரஜஸி ராமஸ்யாக்லிஷ்ட கர்மண:’ [பரதா! உன்னைப் பார்த்தால் எனக்கு மிகவும் அதிகசங்கை உண்டாகிறதே; இராமனுக்கு ஏதோ தீங்கிழைக்கப் போகிறாய் போலே தோன்ற நின்றாயே; அந்தோ! இராமன் ஒருவர்க்கும் ஒரு தீங்கும் இழைப்பவனல்லனே; அன்னவன்திறத்து நீ தீங்கிழைக்க நினைக்கவும் தகாதே; ருஜுவான புத்திபுடன் செல்லுகின்றாயா?] என்று கேட்டிருக்கின்றார். ஒரு யோகிச் சேஷ டர் இப்படி அஸ்தானே கலங்கினுரென்றால் காதலின் கனமே யன்றோ இதற்குக்காரணமாகும்.

40. அயர்வறு மமரர்களென்று போற்றப்பட்ட நித்ய ஸூரிசளுக்கும் இங்ஙனே அஸ்தானே அபாய சங்கையுண்டு. “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்கிற ஸாமகான கோஷத்தைக் கேட்கும் திருவனந்தாழ்வான் அந்த ஸாமகோஷத்தை அஸூர ராசுஷஸ்தனின் கோலாடாலை மென்று மருண்டு மயங்கிச் சீறி அழலை உமிழ்கின்றனென்று திருமழிசைப்பிரான் தமது உட்கண்ணினுற் கண்டு பேசுகின்றார்:—“ஆங்கு ஆரவாரம் அது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காராவு” என்பது அவ்வாழ்வானுடைய பாசாரம்.

41. பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்தில்—“ஸ்நேஹாத் அஸ்தாநாசுக்ஷாவ்யஸநிபிரபயம் சாரங்க சக்ராவலி முக்க்யை: ஆநந்தகாரணவம் ஸ்ரீ: பகவதி! யுவயோராஹூரஸ்தாநரத் நம்” என்கிறார். பரமபதத்தில் பஞ்சாயுதாழ்வார் களும் ப்ரேமத்தாலே கலங்கிக் காப்பிடா நிற்பர்களென்கிறது இதில். ஆகவே விபீஷணுழ்வான் திறத்து ஸுகீர்வ மஹாராஜ ப்ரப்ருத் திகள் கலங்கினது கூடும். அது ப்ரேமத்தின் மிகுதியாலத்தனை என்கிற நுட்பம் இங்கு அந் யக் கிடக்கின்றது.

42. வானரவீரர்கள் எவ்வளவுதான் ஆகேஷித்தாலென்ன? அதை இராமபிரான் பெருந் படுத்த வேணுமோ? அவர்களுடைய ஆகேஷை மொழிகளைச் செவியேற்காமலே 'வாராய்! விபீஷண!' என்று சடக்கென அழைத்துக் கொள்ளலாகாதா? 'அங்கதனே! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? சரபனே! நீ என்ன கூறுகின்றாய்? ஜாம்பவானே! நீ என்ன இயம்புகின்றாய்?' என்றிப்படி ஒவ்வொரு குரங்கையும் கேட்டுக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? அந்தக் காலதாமதம் விபீஷணனுக்குப் புண்ணிற் புளிப்பெய்தாலொக்குமே; பெருமாள் திருவாக்கிலிருந்து என்ன கட்டளை வெளிவரப் புகுகின்றதோ! என்று அவன் குடல் குழம்பி நிற்கும்படியாக வொரு காலசேஷமும் செய்தது ஏன்? என்று ஆராயவேண்டும்.

43. எம்பெருமான் ஆச்சரித பாரதந்தீரயமே வடிவெடுத்தவனாயாலே எதையும் ஸ்வதந்திரஞ்ச் செய்ய விரும்பாமல் அடியார்களோடு ஒரு மிடருகக் கலந்து செய்வதைக் கட்டமையென்று விரதங் கொண்டவனாதலால், அத்தகைய தனது விரதத்தையும் உழுவாது காட்டுதல் இவ்வு அறியத்தக்க சாஸ்தார்த்தம்.

44. அங்கனே அடியவர்களோடு கூடிக் கலந்து பெருமாள் ஒரு நிர்த்தாரணம் வெளி யிடும்போது மிகவும் அற்புதமானவொரு சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கின்றார். அஃது என்னென்னில்:—விபீஷணன் துஷ்டனாகையால் அவன் அங்கீகரிக்கத் தக்கவனல்லன்— என்றார்கள் ஸ்கீவரீவரீதிகள். விபீஷணன் துஷ்டனல்லனாகையாலே அங்கீகரிக்கத் தகுந்த வனே என்றார் திருவடி. ஆக இங்கனே வினைந்த இரண்டு பக்கங்களையும் கண்டித்தார் பெருமாள்.

45. இரண்டு பக்கங்களையும் எங்கனே கண்டித்தாராச முடியும்? திருவடியின் பக்கத்தைத் தழுவி யன்றோ விபீஷணனை அங்கீகரித்திருக்கின்றார் என்று கேள்வி பிறக்கும். விஷயம் அதுவன்று. இவனை அங்கீகரிக்கலாகாதென்று ஸ்கீவரீவரீதிகள் கூறியதைக் கண்டித்தது நிர்விவாதம். திருவடியின் வார்த்தையில்—இவன் 'அதுஷ்டனாகையாலே' என்கிற காரணத்தையானது பெருமாள் திருவுள்ளத்திற்கு இசையாதது. 'தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத் அகர்ஹிதம்' என்கிற பெருமாள் திருவாக்கானது திருவடியின் பக்கத்திற்கு [ஏகதேசத்திற்கு]க் கண்டனமாக நிற்கின்றது. குற்றவாளரை அங்கீகரிப்பதே நலம் என்கிற பெருமாள் திருவுள்ளம் வெளியாயிற்று. இங்கனே பல சாஸ்தார்த்தங்கள் பொதித்து நிற்குமிடம் விபீஷண சரணாகதி பரகாரணம். (*)

ஸம்ஸ்கிருத சமத்காரம்.

46. பத்மே த்வந்நயநே ஸ்மராயி ஸததம் பாவோ பவத்குந்தலே
நீலே முஹ்யதி கிம் கரோமி மஹிதை? க்ரீதோஸ்மி தே விப்ரமை;
இத்யுத்ஸ்வந்வசோ நிசம்ய ஸருஷா நிர்பர்த்ஸிதோ ராதயா
க்ருஷ்ணஸ் தத்பரமேவ தத் வ்யபதிசந் க்ரீடாவிட: பாது வ:

கண்ணபிரான் ராதை யென்கிற கோபியோடு சயனித்துக் கிடக்கும்போது வாய் வெருவுகின்றான்; பெருமாள் திருமொழியில் *கருமலர்க்குந்த லொருத்திதன்னைக் கடைக் கணித் தாங்கே யொருத்தி தன்பால் மருவி மனம்வைத்து மற்றொருத்திக் குரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய் குறித்துப் புரிசுழல் மங்கை யொருத்திதன்னைப் புணர்ந்தி அவளுக்கும்

மெய்யனல்லை* என்றருளிச் செய்த காமத்திலே கண்ணனுடைய மனம் எங்கும் புக்குத் திரியு
மாதலால், ராதை அருகிலிருப்பதை மறந்து மூன்று காதலிகளைப் பற்றி வாய் வெருவினான் :

47. பத்மே த்வந்நயநே ஸ்மராமீ ஸததம்—பத்மா என்று ஒரு காதலியின் பெயர் ; அவளைப்
பத்மே! என்று ஸம்போதித்து உன் கண்ணழகை மறக்க முடியாமல் ஸதா அதனையே சிந்தித்
துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றான்.

48. பாவோ பவத்துந்தலே நீலே! முஹ்யதி—நீலா என்று மற்றொரு காதலியின் பெயர் ;
அவளை நீலே! என்று ஸம்போதித்து எனது கருத்தெல்லாம் உனது கூந்தலிலேயே மயங்கிக்
கிடக்கிறது என்றான்.

49. மஹி! தே தை: விப்ரமை: க்ரீதோஸ்மி, கிம்கரோமி—மஹி என்று ஒரு காதலிக்குப்
பெயர் ; அவளை மஹி! என்று ஸம்போதித்து உன்னுடைய அப்படிப்பட்ட விலா ஸந்தரங்கு
நான் தோற்றிருக்கிறேன், என்ன பண்ணுவேன்? என்றான். எம்பெருமா னுக்கு ஸ்ரீதேவி
பூதேவி நீளாதேவிகள் மூவரும் ப்ரதான தீவ்ய மஹிஷிகளாதலால் பத்மே! என்று ஸ்ரீதேவி
யையும், மஹி! என்று பூதேவியையும், நீலே! என்று நீளாதேவியையும் விரித்து வாய்
வெருவினது ஒக்கும்.

50. அருகிலிருந்த ராதையானவள் இதைக் கேட்டவாறே சிறத் தொடங்கினாள். நான்
பக்கத்திலிருக்க இப்படி மதஸா வாசா வ்யபிசரிப்பது முண்டா வென்று சேஷிபித்தாள்.
அப்போது கண்ணபிரான் வெகு சாதாரியமாய் அவளை ஸமாதானப்படுத்தினன் ; உன்னை
யல்லது வேறொரு வ்யக்தியை நான் கனவிலு மறியேனே ; நான் இப்போது சொன்னதெல்
லாம் உன்னைப் பற்றியே காண் என்று ஸமர்த்தனம் செய்துவிட்டான். அது எங்ஙனே?

51. பத்மே என்றதும், நீலே என்றதும், மஹி என்றதும் ஸம்போதனமாக முன்பு நின்றன.
இப்போது அப்படியில்லை. ராதை அருகிலிருப்பவளாதலால் அவளை நோக்கியே எல்லாம்
சொல்லுகிறபடி. ராதே என்கிற ஸம்போதனம் மாநஸமாகக் கடவது. என் காதலீ!
[த்வந்நயநே பத்மே ஸ்மராமீ] உன் கண்களைத் தாமரை மலர்களாகவே எண்ணுகிறேன்.
(பத்மம், பத்மே, பத்மாமி.) [பாவ: நீலே பவத்துந்தலே முஹ்யதி.] கருநிறத்ததான உனது
கூந்தலிலேயே என் சிந்தனை. (நீலே, நீலயோ: , நீலேஷு.) மஹிதை: தே விப்ரமை: க்ரீதோ
ஸ்மி.] முன்பு மஹி, தை:—என்று இரண்டு பதமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்போது ஒரே
பதமாகக் கொள்க. மஹிதமென்றால் சிறந்த தென்கை. சிறந்தவையான உனது விவாஸங்க
ளாலே நான் விலைக்கு வாங்கப்பட்டேன் என்று— எல்லாம் ராதையையே நோக்கிச்
சொன்னதாக ஸமர்த்தித்தானாயிற்று. இது ஒரு சாதாரியமான உக்தி வியாஸம். (*)

52. மற்றுமொரு ஸம்ஸ்க்ருத சமத்காரம்.

காளிந்தி ப்ருஹி, கும்போத்பவ, ஜலதிரஹம் நாம க்ருஹ்ணஸி கஸ்மாத்
சத்ரோர் மே, நர்மதாஹம் த்வமபி வதஸி மே நாம கஸ்மாத் ஸபத்நயா: ,
மாலிந்யம் தர்ஹி கஸ்மா தநூபவஸி? மிலத்கஜ்ஜலைர் மாலவீநாம்
நேத்ராம்போபி: , கிமாஸாம் ஸமஜநி, குபித: குந்தலகேஷாணிபால: .

குந்தல தேசத்து அரசனுக்கும் மாலவதேசத்து அரசனுக்கும் போர்நடந்து அதில்
மாலவதேசத்து அரசன் தனது ஸேனைகளோடுங்கூடத் தோல்வியடைந்து மாண்டொழிந்தா

னென்கிற வரலாற்றை ஒரு மஹாகவி நேர்முகமாகச் சொல்லாமல் வெகு சமத்காரமாகத் தெரிவிக்கிறார். இந்த உக்தி சமத்காரம் ரஸித்து அநுபவிக்கத்தக்கது. நர்மதா நதியானது மாலவதேச ப்ராந்தத்தில் ப்ரவஹிக்கின்றது. இந்த நதியானது ஸமுத்ரத்தில் போய்ச் சேர்ந்ததாம். அப்போது ஸமுத்ரராஜனுக்கும் இந்த நதிக்கும் ஒரு ஸம்பாஷணை நடந்ததாக வைத்து அதன் மூலமாக குந்தலதேசத்து ராஜாவின் வெற்றியும் மாலவ தேசத்து மன்னவனின் தோல்வியும் தெரிவிக்கப்படுகின்ற அழகு அற்புதம்.

53. தன்னிடம் வந்து சேருகின்ற நர்மதாநதியை நோக்கி ஸமுத்ரராஜன் காளிந்தி! ப்ருஹி என்றான். அதாவது, யமுநாதியே! என்ன ஸமாசாரம்? சொல்லு என்று வினவினான். நர்மதா நதியே! என்று விளிக்க வேண்டியிருக்க, அங்ஙனம் விளியாமல் யமுநாநதியே! ஏன்று விளித்ததனால் நர்மதா நதிக்குக் கோபமுண்டாகி அதனால் ஸமுத்ரராஜனை நோக்கி ஹே ஸமுத்ரராஜ! என்று விளியாமல் அகஸ்த்யரே! என்று விளித்து, என்ன ஸமாசாரம்? சொல்லு என்றதாம் நர்மதாநதி. [ப்ருஹி என்பதை கும்போத்பவ! என்ற விளியோடும் கூட்டுக.] கடலரசனை நோக்கி அகஸ்தியரே! என்று விளிக்கவே அவன் சீறி [ஐலதி: அஹம் மே சத்ரோ: நாம் கஸ்மாத் க்ருஹ்ணஸி?] என்றானும். யமுநாநதியே! நான் ஸமுத்ரராஜனல்லவா? உனக்குத் தெரியவில்லையா? அப்படியிருக்க, ஒருகால் என்னைக் குடித்ததனால் உனக்குப் பகைவரான அகஸ்தியருடைய பெயரால் என்னை ஏன் விளிக்கின்றாய்? என்றான்.

54. அதற்கு பதிலாக யமுனை கேட்டது; [அஹம் நர்மதா, மே ஸபத்ந்யா: நாம் த்வமபி கஸ்மாத் வதஸி?] நான் நர்மதையல்லவா? அப்படியிருக்க உனக்குச் சக்களத்தியான யமுனை யின் பெயரையிட்டு என்னை ஏன் விளித்தாய்?

55. அதன்மேல் கடல் கேட்டது [மாலிந்யம் தர்ஹி கஸ்மாத்நூபவஸி?] நீ நர்மதையாகில் வெளுத்திருக்கவேணுமே; அப்படியில்லையே, கறுத்திருக்கின்றாயே; எதனால் இந்தக் கறுப்பு உனக்கு உண்டாயிற்று?

56. அதற்கு நருமதையின் பதில் [மிளத் கஜ்ஜலை: மாலவீநாம் நேத்ராம்போபி:] மாலவ தேசத்து மாதர்கள் அழுதுகொண்டே என்னிடத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினார்கள்; அப்போது அவர்களுடைய கண்ணிலிருந்த மையோடு கூடிய கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகிற்று. அதனால் உனக்குக் கறுப்பு ஏற்பு.

57. அதன்மேல் கடலரசன் கேட்டான் [ஆஸாம் கிம் ஸமஜநி?] ஸ்த்ரீகள் நீராடும்போது (கண்)மையை அவித்துக்கொண்டு அழுவது வைதவ்யம் நேருகின்ற நாளிலே யாதலால் அந்த மாலவ தேசத்து மாதர்களுக்கு வைதவ்யம் நேர்ந்திருக்கக் கூடுமென்றெண்ணிய கடலரசன் அதை வ்யக்தமாகத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பி 'அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு என்ன நேர்ந்துவிட்டது? என்றான். அதற்கு நர்மதையின் பதில். [குபித: குந்தல கேஷாணிபால:] குந்தல தேசத்து ராஜா சீற்றங்கொண்டார் என்றான். சீற்றத்தினால் மாலவதேசத்து அரசனையும் அவனது பரிகரங்களையும் கொன்றிட்டதனால் மாலவநாட்டு மாதர்கள் ஸௌமங்கல்ய மிழந்து மையை அவித்து அழுதுகொண்டே நீராட, அதனால் நான் கறுப்புகிறம் ஏற்பெற்றேன் என்றபடி.

58. குந்தள நாட்டாசனுடைய வெற்றியை இங்ஙனே வெகு சமத்காரமாகத் தெரிவித்தது மன்றியில் அவ்வாசனல் கொல்லப்பட்ட வீரர்கள் பலகோடி நூறுயிரக் கணக்கானவர்கள் என்பதும் இதில் த்வரி முறையில் காட்டப்பட்டது. ஒரு பெரிய நதியானது தன் நிறம் மாறிக் கருமைநிறம் கொண்டதென்றால் எத்தனை கோடிக்கணக்கான மாதர்கள் அழுது மைகலந்த கண்ணீர் வெள்ளத்தைப் பெருக்கியிருக்க வேணுமென்று ஊஹித்துப் பார்க்க. (*)

சில திவ்ய தேசங்களின் திருநாம மாறுபாடு.

59. ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் பெற்ற திவ்ய தேசங்களில் பல திருப்பதிகளின் திருநாமங்கள் நாளடைவில் திரிவுற்று வழங்கிவருகின்றன. இவற்றில் அவிவேகிகள் மயங்கி யிருப்பது ஆச்சரியமல்ல. சில விவேகிகளுங்கூட மயங்கி யிருப்பதால் தத்துவத்தை விளக்கி வைப்பது நலமென்று தோன்றி இஃது எழுதப்படுகின்றது. மலைநாட்டில் சில திருப்பதிகளின் பெயர்கள் மலையாளர்களின் வழக்கில் சிதைந்தே யிருக்கின்றன. திருவண் பரிசாரத்தைத் திருப்பதிகாரமென்றும், திருவித்துவக்கோடுதன்னை திருயிறற்றக்கோடு என்றும், திருவல்ல வாழை திருவல்லாய் என்றும், திருவாரன்வினையை ஆரம்முனையென்றும் இப்படி வழங்கி வருகிறார்கள். அவற்றைப் பற்றின திருத்தம் இங்கு அவச்யமன்று. ஆவச்யமான திருத்தங்களைக் காட்டுகிறோம்.

60. திருக்கோவலூர். இது நடுநாட்டுத் திருப்பதிக விரண்டில் ஒன்று. திருக்கோவலூர் என்றே ஆழ்வார்கள் பாடியுள்ளார்கள். 'கோபாலபுரம்' என்பது கோவலூர் என்றயிற்று என்று பெரியார் சொல்லுவார்கள். இதைத் திருக்கோவிலூர் என்றே விவேகிகளுங்கூட வழங்கிவருகிறார்கள். திருக்கோயிலூர் என்று தபால் முத்திரையும் ரைல் ஸ்டேஷன்களில் பிரசாரமும் மலிந்துவிட்டது. அதவே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் நெஞ்சிலும் ஊறிவிட்டது போலும். திருக்கோவலூர் என்றே வழங்கவேண்டும்.

61. திருவிந்தனூர். 'இந்துபுரம்' என்பது இந்தனூர் என்றயிற்று. இந்தனூர் என்றே ஆழ்வார் பாடல். இதை 'திருவிழந்தூர்' என்றே பெரும்பாலும் வழங்கி வருகிறார்கள். தபால் முத்திரையும் இப்படியே ஏற்பட்டுவிட்டது. "குத்தாலத்தி னருகே யுள்ளது தோழந்தூர்; மாயவாத்தினருகே யுள்ளது திருவிழந்தூர்" என்றும் சிலர் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். 'திருவை இழந்தனூர்' என்று பொருள்படும்படி இங்ஙனே வழங்குவது அவசியம் மறக்கவும் மறுக்கவும் தக்கது. திருவிந்தனூர் என்றே சொல்லவேண்டும்.

62. திருத்தண்கால். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ப்ராந்தத்திலிருக்கின்ற திருத்தண்கால் என்கிற திவ்யதேசம் இவ்விதமாகவே ஆழ்வார் பாடல் பெற்றது. இதை 'திருத்தாங்கல்' என்றே பலரும் வழங்கி வருகிறார்கள். திருத்தண்காலுக்கு வழி எப்படி? என்று ஒரு பெரியாரை நாம் கேட்க நேர்ந்தபோது, அவர் சிறந்த அத்யாபகராயிருந்தும் 'திருத்தண்கால் காஞ்சிபுரத்திலன்றோ இருக்கிறது. இங்கு எது?' என்றார்; 'திருத்தாங்கலுக்கு வழி கேட்கிறீரோ?' என்றும் சொன்னார். காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீதீபப்ராசன் ஸன்னிதி யென்கிற விளக்கொளி திவ்ய தேசத்திற்கு 'திருத்தண்கால்' என்று வ்யபதேசம்; திருத்தண்கால் என்றல்ல. *விளக்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில்* என்பது திருநெடுந்தாண்டகப் பாசரம். *யாம் சென்று காண்டும் தண்காவிலே* என்பது பெரிய திருமொழிப்

பாசரம். தண்கால் வேறு, தண்கா வேறு, தண்காலை தங்காலகேஷ்டரம் என்று சிலர் வழங்கிவருவதோடு நில்லாமல் அப்படியே ஒரு புராணமும் கல்பனை செய்திருக்கிறார்கள். இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கது. 'தமிழில் தண்கால் என்றும், ஸமஸ்க்ருதத்தில் தங்கால மென்றும் ஒப்புக்கொண்டால் என்ன பாதகம்?' என்றும் சிலர் கேட்கிறார்கள். 'திருத்தாங் கல் மான்மியம்' என்றே ஒரு புத்தகம் அச்சிட்டிருப்பது கண்டு மிக வருந்தினோம். (*)

கண்ணபிரான்மேல் முறையிடுகள்.

[பெரியாழ்வாருடைய ஆச்சரியமான அநுபவங்களில் இதுவொரு விலக்ஷணநுபவம். பெரியாழ்வார் திருமொழி பிரண்டாம் பத்தில் *வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை* பென்னும் பதிகத்தில் சில பாசாங்களின் அநுபவம்.]

63. கோபிகள்:—யசோதைநங்காய்! நீ நல்லபிள்ளை பெற்றாயம்மா; வீடுதோறும் புகுந்து புண்ணிலே புளிநீரம் பெய்தாற்போன்று பொறுக்கவொண்ணாத தீமைகளையன்றே உன் மகன் செய்கின்றான். இவனுடைய அண்ணனான பலராமனும் இச்சேரியில் வளர்ந்து திரிகின்றானே; அவனல் ஒருவர்க்கு ஒருவித கஷ்டமுண்டா? அவனைப் பற்றி ஒருவராவது ஒரு நாளாவது முறையிடுவதுண்டா? அவன் தம்பியென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற விவன் அவனோடு சிறிதும் சேர்த்தியுடையவனாக இல்லையே; இவனை நீ இப்படி தீம்பிலே தகனேறும் படி விட்டிருப்பது நியாயமா? உடனே அவனை அருகே யழைத்துக்கொள்.

64. யசோதை:—ஆய்ப்பெண்டுகளே! 'உன் மகன் தீமை செய்கிறான், தீமை செய்கிறான்' என்கிறீர்களே யல்லது இன்ன தீமையென்று சொல்லுகிறீர்களில்லையே; இன்னது செய்தா னென்று சொல்லுங்கள், கேட்போம். (கண்ணன் தீம்புகளைக் கேட்க யசோதைக்கு வெகு குதுஹலம்.)

65. கோபிகள்:—நாங்கள் வெகு சிரமப்பட்டுச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைச் சிறிதும் மிச்சப்படாமல் எடுத்து விழுங்கிட்டானே; எங்கள் மகன் உன் வீட்டில் வந்து இப்படி விழுங்கினானால் நீ பொறுத்திருப்பாயா?

66. யசோதை:—கோபிகளா! என் மகன் வெண்ணெயைத் தானே விழுங்கினான்; வேறொன்றும் செய்திலனே. இதற்கென்ன ப்ரமாதம்! எவ்வளவு வெண்ணெயை அவன் விழுங்கினானோ அவ்வளவும் நான் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இதோ பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்; தெருவதிக் கூப்பாடு போடாதீர்கள்; வாளாவிரங்கள்.

67. கோபிகள்:—அம்மா! வெண்ணெய் விழுங்கின தொன்றேயோ? அது மாத்திரமே யானால் நாங்கள் இவ்வளவு வருந்துவோமா? அது வைத்திருந்த பாத்நீரம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? அதன் அருமை பெருமை உனக்கென்ன தெரியும்? அதைப் பாறைமேலிட்டு உடைத்திட்டானே! இப்படியொரு கேள்வியற்ற செயலைச் செய்யலாமா?

68. யசோதை:—பெண்களா! அவனையே நீங்கள் கேட்கலாகாதா? 'ஏனப்பா! வெண் ணெயைத் தான் விழுங்கினாய், வெறுங்கலத்தை ஏதுக்கு இப்படி யுடைக்கிறாய்? இதன்மேல் உனக்கு என்ன கோபம்?' என்று நீங்களே அவனைக் கேட்டிருக்கலாமே.

69. கோபிகள்:—யசோதாய்! நாங்கள் அது கேளாமலில்லை; கேட்டோம்; கலத்தைக் கல்லிவிட்டு உடைக்கும்போது செவிக்கினிய ஒசையொன்று உண்டாகிறதாம்; அதைக் கேட்பதில் தனக்கு மிகுந்த குதூஹலமாம்; அதற்காகவே கலத்தை யுடைப்பதாகச் சொல்லுகிறான்; இங்ஙனே பேசுவன்றோ அவன் கல்வி கற்றிருக்கிறான். இப்படி ஒன்றல்ல இரண்டல்ல; வெண்ணெய் விழுங்கினதும் வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டதும் மாத்திரமேயா? ஒவ்வொரு மனையிலும் அவன் புகுந்து பொறுக்கொணாதபடி செய்த தீமைகளை எங்களால் தடுக்க முடியவில்லையே; இப்படி அவனை விட்டிராமே சடக்கென அழைத்துக் கொள்.

....

....

(*)

யசோதை கண்ணனை சிகழ்த்தல்.

70. யசோதை:—கண்ண! இப்படியும் தீம்பு செய்வாயோ? நீ நம் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்வது நியாயமேயன்று; இங்கு வந்து சேர்வாயாக; உடனே வந்துசேர்; காலதாமதம் செய்யாமல் சீக்கிரம் வந்து சேர். வாமனாவதாரத்தில் செய்த கள்வத்தை என்னிடமும் செய்யாதே வந்து சேர்; உன்னுடைய குழலழகையும் வாயழகையும் கண்டு உகப்பார் வீடுகளிலே சென்று நீ எது செய்தாலும் அவர்களுக்கு போக்யமாகும்; உன் வடிவழகிலே யீடுபட வறியாத பெண்களிட்டு சென்று தீம்புகளைச் செய்யாதே வந்துசேர் பிரானே! உன்னுடைய பண்டைக்குலப் பெருமையை நன்கறிந்துகொண்டு, அதற்குத் தகாதபடி தீமைசெய்து திரிவதைத் தவிர்த்து வந்து சேர்.

(யசோதை இப்படிச் சொல்லியழைக்கவும் கண்ணன் வந்திலனாக,

ஒரு கோபியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.)

71. நங்காய்! இப்பிள்ளை முன்போலில்லையம்மா; முன்பெல்லாம் சொன்ன சொல் தட்டாது கேட்பன்; கூப்பிட்டால் உடனே வந்து நிற்பன். இப்போது அப்படியில்லை. எனக்கு அடியோடு அடங்குவதில்லையிவன். (என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் கண்ணனை நோக்கியே சொல்லுகிறான்.)

72. கண்ண! உன்னைப்பற்றி என் காதில் விழும் அபகீர்த்திகளைக் கேட்டாலோ உன்னைக் கட்டியடிக்க எவ்வளவோ கோபமுண்டாகிறது எனக்கு; ஆனால் உன் அஞ்சன மேனியைக் கண்டாலோ 'மாணிக்கமே யென்மணியே!' என்று சொல்லி உருகவேண்டி யிருக்கிறதே பொழிய அடிக்கக் கையெழுவுதில்லையப்பா; என் அஞ்சன வண்ண! நம்முடைய குடிப் பெருமை உனக்குச் சிறிதும் தெரியவில்லையே!; உன்னைப்பற்றி அவமானமாக ஒருவர் ஒன்று சொன்னால் அது கேட்டுத் தரித்திருக்க என்னால் முடியவில்லையே. உன்னுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்பாதி குணங்களுக்கு உகப்பாரில்லையே; அசலகத்தாரன்றோ பரிபவம் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் நின்ற திக்கில்கூட நீ நிற்கலாகாதே; என் கண்மணி! இங்கே வந்து சேர்.

[“பாவியேனுக் கிங்கே போதாயே” என்பது பாசுரத்தின் முடிவு. பாவியேனுக் கென்றது பரம ஸந்தோஷத்தோடு சொல்லிக் கொள்ளும் வார்த்தையே பொழிய வெறுப் புடன் சொல்லும் வார்த்தை யன்று. கீழே இவன் தானே *என்ன நோன்பு நோற்றான் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்! என்னும் வார்த்தையெய்துவித்த விருடகேசா!*

என்று சொல்லியிருக்கையாலே, கண்ணன் தீம்பு செய்து வளர்வதைத் தனக்குப் பரமபாக்யமாக நினைத்திருப்பவளாதலால் பாவியேனுக் கென்றது எதிர்மறை யிலக்கணையால் பரமபாக்யவதியான எனக்கென்று பொருள்தரும்.] (*)

அபத்தங்களில் ஒரு ஆச்சரியம்.

73. ஸந்தியா வந்தன மந்தரம் தர்ப்பண மந்தரம் ஸ்தோத்ர பாடங்கள் முதலானவை இளமையில் கற்பிக்கப்படும்போது கற்பிக்கின்றவர்களாலோ கற்கின்றவர்களாலோ அவற்றில் அபத்தங்கள் ஏற்படுகின்றன வென்பதில் ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் அந்த அபத்தங்கள் இமவந்தர் தொடங்கி யிருங்கடலளவும் பெரும்பாலும் ஏகரீதியாயிருந்து வருவது மிகவும் ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றது. ஒன்றிரண்டு விஷயங்கள் கேண்மின்.

74. திருக்கச்சிரம்பிகள் அருளிச் செய்த தேவராஜாஷ்டகம் கைல தேசங்களிலும் பரவி யுள்ளது. இதில் *ஸம்ஸார மருகாந்தாரே துவ்வயாதி வ்யாக்ரபிஷணே, விஷய க்ஷுத்ராகுல் மாட்டயே த்ருஷாபாதப சாலிநி* என்பது ஒரு ச்லோகம். இந்த ச்லோகத்தின் முடிவில் சாலிநி என்றுதானுள்ளது; சாலிநே என்று கிடையாது. அது அந்நிதம். ஆனால் மற்ற மூன்று பாதங்களும் ஏகாராந்தமாகவே யிருப்பதால் இதுவும் ஏகாராந்தமாகவேதான் இருக்கவேண்டுமென்று கருதியோ வேறு எந்த காரணங் கொண்டோ சாலிநே என்றே சொல்லி வருமவர்களை நம் நாட்டில் பெரும்பாலும் காண்கிறோம். நமது ஸமீப யாத்திரையில் பல ஆர்களில் பல பேர்கள் வாயில் இந்த ச்லோகம் அநுஸந்திக்கப்படுவதைக் கேட்க நேர்ந்தது; ஒருவர் தப்பாமல் சாலிநே என்றே சொல்லக் கேட்டு வந்தோம். இது ஒரு ஆச்சரியமான விஷயமாகவே பெயர்க்குத் தோன்றிற்று. மற்றொன்றுங் கேண்மின்.

75. ஆளவந்தாரருளிச் செய்த காந்தஸ்தே என்று தொடங்குகிற சதுச்ச்லோகியும் உலகமெங்கும் பரவியுள்ளது. இதில் *சாந்தாந்த* என்கிற நாலாவது ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதம்—*மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத்ப்ரியதாம்....* என்பது. ஆனால் நமது நாட்டினர் யாவரும் 'தத்ப்ரியதாம்' என்பதை 'யத்ப்ரியதாம்' என்றே [ஒருவர் தப்பாமல்] சொல்லி வருகிறார்கள். இந்த அபத்தம் ஹ்ருஷீகேஸம் வரையில் ஒரே ரீதியாயிருப்பதைக் கண்டுவந்தோம். இதைப் பார்த்தால் ஆளவந்தார் திருவாக்கிலேயே "யத்ப்ரியதாம்" என்றுதான் அவதரித்திருக்குமோ! என்று கூட சங்கிக்க வேண்டியதாகிறது. ஆனால் அப்படியில்லை. "தத்ப்ரியதாம்" என்பது தான் அவதரித்த பாடம். எந்த காரணத்தாலோ தப்புப் பாடம் கைல தேச வ்யாயியாய் விட்டது. எந்த பதிப்பை யெடுத்துப் பார்த்தாலும் இந்தத் தப்புப் பாடந்தான் காண்கிறது. இனி இது எந்த யுகத்தில் எப்படி மாறப்போகிறது! இங்ஙனே பரவியுள்ள தப்புப் பாடங்கள் ஒன்று இரண்டா? அபரிமிதம். படிப்பில்லாதவர்கள் சொல்லுகிறார்களென்றால் அதில் ஆச்சரியமில்லை. படித்தவர்களுங்கூட ஆராய்ச்சியின்றியே சொல்லி வருவதுதான் ஆச்சரியம். (*)

(தொடரும்.)

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு.

நாம் (9—7—61) முதல் 50 நாட்கள் வடநாட்டு யாத்திரையில் போதுபோக்கி யிருந்ததனாலும், யாத்திரையை முடித்துத் திரும்பிவந்த பின்பும் அஸ்தமதாசார்யரின் திருக்குமாரருடைய ஷஷ்டியப் பத பூர்த்தி மஹோத்ஸவ நிரவாஹத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததனாலும் சென்ற ஜூலை ஆகஸ்டு மாதங்களின் ஸ்ரீராமானுஜ பத்ரிகையை யதாகாலம் வெளியிட இயலாமற் போயிற்று. இப்போது இரண்டு மாதப் பத்ரிகை ஒன்று சேர்த்து வெளியிடப் படுகிறது. ஸெப்டம்பர் அக்டோபர் ஆகிய இரண்டு மாதங்களின் பத்ரிகை அக்டோபர் முடிவுக்குள் தவறாது வெளியிடப் பெறும். (*)

ஸ்ரீராமாநுஜன் 149, 150 லக்கங்கள் சென்ற மே மாதத்திலும், ஜூன் மாதத்திலும் யதா காலம் வெளியிடப்பட்டன. அவை சில பல ஆர்களில் அனேக நபர்களுக்குச் சோவில்லைபென்று சில ஆப்தர்கள் சொல்ல ஸமீப காலத்தில் கேள்விப்பட்டோம். நாம் ஒருவர்க்கும் நிறுத்தாமல் கிரமமாக ஏல்லார்க்கும் அனுப்பியே யிருக்கிறோம். சேராமற் போவதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. சேரப் பெருதவர்கள் தெரிவித்துக் கொண்டால் மீண்டும் அனுப்பிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்வோம். சந்தா செலுத்தாத காரணத்தை யிட்டு இதுவரை யார்க்கும் பத்ரிக்கையை நிறுத்தவில்லை. ஆனால் நிறுத்தவேண்டுமென்று தோன்றாதபடி அவரவர்கள் நடந்துகொள்ள வேணும். (*)

ஸ்ரீ காஞ்சியில் உத்ஸவாபிவிருத்திகள்.

திருமங்கையாழ்வார் ஒரு திவ்யதேசத்தை மங்களாசாஸனம் செய்தருளியிட்டுத் து “வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்று மருதவூர்” என்றருளிச் செய்கிறார். “நாளுந் விழின் ஒலியோவா” என்றும் ஸாதிக்கிறார். நியோத்ஸவ பக்ஷோத்ஸவ மாஸோத்ஸவ ஸ்வத்ஸவ ரோத்ஸவாதிகள் நடந்துகொண்டே யிருப்பது திவ்ய தேசங்களுக்கு அழகேயாகும். சிவகாஞ்சியென வழங்கப்படும் பெரியகாஞ்சிபுரத்தில் உலகளந்த பெருமாள் ஸன்னிதி, வைகுண்ட பெருமாள் ஸன்னிதி, பழுவண்ணர் ஸன்னிதி, பச்சைவண்ணர் ஸன்னிதி, பாண்டவதூதர் ஸன்னிதி என்று ஐந்து திவ்யதேசங்கள் ஸூப்ராஸித்தமாக விளங்குவன. பாண்டவதூதப் பெருமா ளொருவர் தவிர மற்ற எப்பெருமான்களுக்குப் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் உத்தராயணத்தில் நெடுநாளாகவே நடந்து வருவதுண்டு. பாண்டவதூதப் பெருமாளுக்கு இஃது இல்லாமலிருந்த குறை இப்போது 10, 12 ஸ்வத்ஸவமாக நீங்கிவிட்டது. ஸ்ரீ உ. வே. திருமலை. விஞ்சிமூர். மாம்பள்ளம் பாஷ்யகாராசாரியரென்பவர் இதில் மிகுந்த சிரத்தை கொண்டு இந்தப் ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தைச் சிறப்பாக நடத்தி வருகிறார். பாண்டவ பெருமாள் ஸன்னிதி பெரியகாஞ்சிபுரக் கோடியில் விளங்குவது. அங்கிருந்து சின்னகாஞ்சிபுரத்திற்கு அவரை யெழுந்தருளப் பண்ணுவது மிகவும் சிரமமான காரியம். இந்தப் ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் மூன்று வேளைகள் கிழக்கேயும் பெரிய புறப்பாடு கண்டருளி பக்தர்களை யநுகாஹிக்கும்படி செய்து வருவது பெரிய விசேஷம். இம்மஹோத்ஸவம் (2—9—61) தேதி முதலாகப் பத்து நாள் இனிது நடைபெற்று முடிந்தது.

ஆழ்வாராசாரியோத்ஸவங்கள் ;—ஆழ்வார்களில் பொய்கையாழ்வாரும், ஆசாரியர்களில் வேதாந்ததேசிகனும் திருவவதரித்தது காஞ்சிபுரியில் என்பதை அறியாதாரில்லை. பொய்கை யாழ்வாருடைய திருவவதாரம் திருவேங்காவென்கிற ஸ்ரீயதோக்தகாரி ஸன்னிதி பரிஸரத்தில். இந்த ஸன்னிதியில் ஆழ்வார்க்கு மாஸத் திருநக்ஷத்ரோத்ஸவமும் ஐப்பசித் திங்களில் 10 நாள் வருஷோத்ஸவமும் வெகு சிறப்பாக நடந்து வருகின்றன. ஐப்பசி மாதம் ஸமீபித் துள்ளது. 5—11—61 முதலாகப் பத்து நாள் பொய்கை யாழ்வார்க்கும் பிள்ளை லோகா சாரியர்க்கும் திருவவதார மஹோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாக நடக்கவிருக்கின்றது.

ஆசார்ய ஸார்வ பெளமரான வேதாந்த தேசிகன் திருவவதாரம் விளக்கொளி யெம்பெருமான் ஸன்னிதி பரிஸரத்திலென்பது ப்ரஸித்தம் இவ்வாசிரியருடைய வருஷோத் ஸவம் 12—9—61 முதல் பத்து நாள் நித்தியம் இரண்டு வேளையும் கிழக்கே புறப்பாடுடன் இனிது நடந்து நிறைவேறியது. காலை வேளைகளில் திருப்பல்லக்கும் மாலை வேளைகளில் வாஹுனோத்ஸவமுமாக நடந்தது இவ்வாசிரியர்க்குப் பிரதி மாஸ திருநக்ஷத்ரோத்ஸவமும் இரு வேளையும் கிழக்கே புறப்பாடுடன் நடைபெற்று வருகின்றது. (*)

P. V. S. IYENGAR, B. E., M. I. E.
Chartered Engineer and
Industrial Consultant

11A/25, Western Extension Area,
KAROL BAGH,
NEW DELHI-5 17-8-1961.

புது டில்லக் கடிதம்.

காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீராமாநுஜன் ஆசிரியர்க்கு.

அடியேன் (புதுடில்லி) P. V. S. ஐயங்கார் செய்யும் விண்ணப்பம்.

தூர்நிர்ஷா சிஷ்யா - 2. என்ற ஒரு பிரசுரத்தை ஸமீப காலத்தில் காண நேர்ந்தது. இது “பாஷார். ராமபத்ராசாரியர், வியாகரண சிரோமணி, திருவள்ளூர்.” என்பவரால் எழுதப்பட்டதாகவும்கூட, “ஸ்ரீ மாலோல பிரஸ், திருவள்ளூர்”-ல் அச்சடிக்கப் பட்டதாகவும் கண்டுள்ளது.

இந்த பிரசுரத்தைப் படித்ததில், இதன் முக்கிய நோக்கம் காஞ்சி. மஹாவித்வான் ஸ்ரீ P. B. அண்ணங்கராச்சாரியார் ஸ்வாமியை குறைகூறுவது என்பது ஒன்றே தெரிய வருகிறது. குறை கூறுவதற்கு உண்மைக்கு மாறான விஷயங்களை புகுத்தியிருப்பது வருந்தத் தக்கதாக இருக்கிறது. தவிர, ராமபதித்துவிட்ட ஒரு பெரியாரின் பெயரால் சில வார்த்தைகளை ஏறிட்டு எழுதியிருப்பது மிக விஸ்மயமாகவும் இருக்கிறது.

மேற்கண்ட பிரசுரத்தில் பக்கம் 10-ல் பாரா 2-ல் “டில்லியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்த சபையின் ஆண்டு விழாவில்—(எப்போது நடந்த ஆண்டு விழா என்பதை பிரசுரகர்த்தா குறிப்பிடவில்லை!)—உபந்யாசம் செய்தபோது—யார் உபந்யாசம் செய்தபோது என்பதையும் பிரசுரகர்த்தா குறிப்பிடவில்லை!—ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமி சம்பிரதாய சர்ச்சையை புகுத்தினார். அப்போது தலைமை தாங்கிய (இப்போது காலம் சென்ற) டாக்டர் K. S. கிருஷ்ணன் இவரைத் தடுத்து “கலா வைஷ்ணவ சண்டைகளை உம்மோடும் காஞ்சி மண்டலத்தோடும் நிறுத்திக் கொள்ளும். டில்லி மாநகருக்கு அந்த பரிசை தேவரீர் வழங்க வேண்டாம்” என்று பெரிய சபையில் இவருக்கு விபீஷணன்போல ஹிதமாகக் கூறியதை, டில்லியிலிருந்து டை சபா அங்கத்தினர் ஒருவர் தெரிவித்து, “அவரையும் மதித்து பதில் எழுதலாமோ” என்று நமக்கு எழுதியிருக்கிறார். இதை இவர் இல்லை செய்ய முடியுமோ?.....என்று பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அடியேன் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்த சபையில் 10 - வருடங்களாய் மெம்பராயும், எழு வருடங்களாய் உபதலைவராய் யிருக்கிறேன். சபையின் எல்லா முக்கிய கூட்டங்களுக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். அதிலும் காஞ்சி ஸ்வாமியைப் போன்ற பெரியோர்களின் பிரவசனத்தைக் கேட்கப் போகாமலிருப்பதே இல்லை. பிரசுரத்தில் மேலே குறிப்பிட்ட சமாசாரம் உண்மைக்குப் புறம்பானது என்று உள்ளபடி தெரிவிக்கிறேன். எந்தக் கூட்டத்திலும் ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமி சம்பிரதாய சர்ச்சையைப் புகுத்தினதில்லை, கலா வைஷ்ணவ விஷயங்களைப் பேசினதில்லை. விஷயம் இப்படி யிருக்கும்போது, டாக்டர் K. S. கிருஷ்ணன் தலையிட்டு ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமியைத் தடுத்துச் சொல்லுவதற்கு பிரமேயம் எங்கே? ஒருவர்

பரமபதித்த பிறகு அவர் இப்படி சொன்னதாக—அதுவும் எதோ ஒரு அங்கத்தினர் எழுதினதாக—ஏறிட்டு எழுதுவது விரும்பத்தகுந்த காரியமல்ல. தவிர, “யாரோ ஒரு அங்கத்தினர்” எழுதியிருந்தால் அதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்த சபையின் கார்ய நிர்வாகிகளுக்கு எழுதி உண்மையைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு அவச்யமேற்பட்டால் அந்த கார்ய நிர்வாகிகளின் லெட்டரைக் கொண்டே பிரசுரித்திருக்கலாம். அது அழகா யிருந்திருக்கும். இதுவே உயர்ந்த பத்திரிகையின் நீதியாகும். இந்த வழியைக் கடைப்பிடிக்காமல் உலகம் போற்றும் ஒரு பெரியாரைக் குறைகூற வேண்டுமென்பதற்காக உண்மைக்கு மாறானவைகளை எழுதுவதால் யாருக்கும் நன்மையில்லை. பிரசுரத்தில் உண்மைக்கு மாறானவைகளை எழுதியிருப்பதைக் கண்டு மனம் புண்படுகிறது. அடியேனுக்கு மட்டுமல்ல. அந்த பிரசுரத்தைப் பார்ப்பவர்க ளெல்லாருடைய மனமும் புண்படும்.

தவிர, டில்லியில் ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமியின் சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர் வெகு சொல்பம். ஆனால் அவர் பிரவசனங்களில் மற்ற சம்பிரதாயஸ்தர்கள் (ஸ்மார்த்தர்களும் உட்பட) ஏராளமாகக் கேட்டு ஆனந்திப்பதிருந்தே ஸ்வாமி எந்த வைஷ்ணவ விஷயங்களையும் எடுத்துப் பேசுவதில்லை என்பதை அறியலாம்.

பிரசுரத்தின் மேற்படி விஷயத்தில் நேரிடையாகவோ, மறைத்தோ பரமபதித்து விட்டவருக்கும் உயிருட னிருப்பவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் உபமானங்கள் பிரசுரகர்த்தாவின் கௌரவத்தை ஹானிப்படுத்தும் என்பதையும் வருத்தத்துடன் குறிப்பிடுகிறேன்.

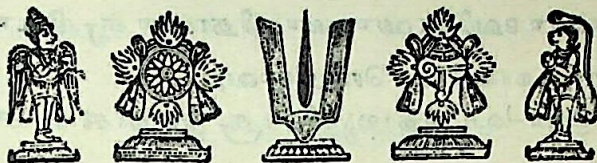
எனக்குத் தெரிந்தவரையில் காலஞ் சென்ற டாக்டர் K. S. கிருஷ்ணன் அவர்கள் ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமியை இங்கு வரவழைத்தும், ஸ்வாமியின் வருஷ திருநட்சத்திரத்திற்கு ஆண்டுதோறும், தான் காஞ்சிபுரம் சென்றும் ஸ்வாமியை கௌரவித்துக் கொண்டிருந்தவரே யல்லது இவர்கள் தெரிவிக்கிறபடி ஸ்வாமியை எதிர்த்துப் பேசப் பிரமேயமே கிடையாது.

N. B.:— இதன் பிரதியை ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹ பிரியாவுக்கும் ஸ்ரீ தேவஸ்தான பத்திரிகைக்கும் பிரசுரார்த்தம் அனுப்பியுள்ளேன்.

இப்படிக்கு,
P. V. S. ஐயங்கார்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தாந்த ஸபையின்
வைஸ் பிரஸிடெண்ட்.
புதுடில்லி.

ஸ்ரீரஹு ||

ஸ்ரீஹ்விசெருசீவரொஜ்ஜுவாரிஜாதாய நம: ||
ஸ்ரீவராகுஸவரகாய திவரவரவரஜுமீஷெ ஷெர நம:

பெருமாள்கோயில் ஸ்ரீ. உ. வே. உபயவேத கண்டிரவ திருமலை விஞ்சிமூர் பரமைகாந்தி

சிங்கராசாரியர்க்கு

பிலைஸ்ர புரட்டாசிநீ உத்தராத நகரத்திற் புதன்கிழமை (20-9-61)

நடைபெற்ற

ஷஷ்ட்யந்தபூர்த்தி நன்னுளில்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பூ. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியின் பரிசளிப்பான்

மங்களாசாஸந பத்ரிகை.

ஸ்ரீசு கௌரிகவம்ஸஜுஜ்ஜுவெல் ராகாஸஸாஜ்வாவை !
ஸ்ரூதஞ்ஜாயவநிகாவாரம ! உஹாகுணீரவ ஷ்ரூதிம !
ஸ்ரீவிஹாய ! டயாமுஸாயிவர ஸ்ரீவம்ஸஜுஜ்வாவை !
ஸ்ரேயஸ்ஸுதிஜநஹம் வஹவஹ ஸ்ரீ ஸ்ரீஸவீக்ஷாவஸாசு || க

ஸ்ரூவெ ஹ்வாவூவதரெ நலவ்யூஜாவி ஸோஹநெ
வவித்ருயாஜுநாயுலெ பூஜாயஸெஸு விஹவஹ !
வாநம் ஹ்வாவூவீக்ஷணம் ஹவிஷ்ணுதி ஸுவாதவெ
த்யூ வயம் ஜுஜாவூவாவூவ வநததெவ தெ || உ

ஹவ்யூஜி நாயகரணாவரிணாவூவூ
தநித்ருகிணகாவபெ பூஜாவூவூ
வநவம் நிரணூரிஹ ஸ்ரூதிலொமுவாவூ
வெவாவூ ராத்யூநிவாயுததாம் வஹவூ || ந

2

ஸனெவரிகுவினெவரிசுவஸஞ்சரிசுவஜா-

ஷ்விதாஸு உஹிதாஸு ஸுஹிதாஸு சுதிஷு |

யதிராஜ ஸுவநாய- வரயொறிசுவஜா-

ஷ்வி வகுண-படா தாஜு விரஜது ஜயதாசு || ச

வரனெகாணிஸஜாஸூவிஸூதிஷ்ஷு கூடாஜு கெ ஸுவிராசு |
சுநுவத-தெ யாணூரம், ஸா சுயிவாந்ய-ஹாவஜாஸூதி || ரு

காணீசு-நயகு-ஹவடிவீ ஹவீய ஸனதெள ஸுவிராசு |
விஜயத உதிஸுவி ஸவெ-விடினி தாநெவ நிவ-ஹஸு விரடி || சு

வெடிவெடினயொவெ-ஜயனூதிசு

வாஸாநாஹி ஸெஜஹஜா ஸுயடி |

யாவஜாயுஸூரம் ஸாஸு நிவ-த-யநு

வெடிக ஸ்விஸெஷெண வட-ஸு ஹா: || எ

ஜாதாஹஸூதிதஸாயி ஸாவ-ஹெள

வீக்ஷாவஸாசுஸிஸுஷஸாஸூதி ஸுவுஜ: |

ஸிஹாய- ஸாஷ ஜயதாஹி நிதூவுக

ஸனெஷஸாமிதி சுஸீஸவஷெ-ய-யெ ||

வாழ்த்துப்பாசரம்

பேருளான் பேருட்பெருக்கால் பேர்பெறு கலைகள் பெற்றனையால்
சீரியசிக் மென்னுநின்பெயரைச் சீர்பெற நிறுவினை யுலகில்
கூரியனான் கொண்டனை குலத்திற்குரியநல்லொழுக்கமுங் கொண்டாய்
ஆரியர்திரளில் சீரியசிக்! ஆழ்கடலுலகில் நீடுறைவாய்.

அத்திகிரி யுச்சிமணி யாமருளா ளப்பெருமான்
நித்தியமும் நின்சேவை கேட்டுகந்தே—எத்திசையும்
பாருலகோ ரெய்தும் பரமாம் பொருளனைத்தும்
சீருறவே நல்குஞ் சிறந்து.

சுபமஸ்து.

ஸ்ரீ

திவ்வியகவி பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பணித்த

அஷ்டப் பிரபந்தத்தினுள்

திருவேங்கடமாலே

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

எழுதிய

விளக்க வுரையோடு கூடியது

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :

P. B. ANNANGARACHARYA

கரந்தமாலா ஆபீஸ், சின்னகாஞ்சீபுரம்.

விலை]

1961

[ரூ.2-00

ஸ்ரீ

முன்னுரை

‘திவ்வியகவி பிள்ளைப் பெருமானையங்கார்’ என்று பிரசித்தி பெற்ற அழகிய மணவாளதாசர் இயற்றிய அஷ்டப்பிரபந்தம் இலக்கிய நூல்களுள் மிகச் சிறந்து விளங்குவது. “சொல்நோக்கும் பொருள் நோக்கும் தொடை நோக்கும் நடை நோக்கும் துறையின் நோக்கும் எந்நோக்குங்காண இலக்கியமாவது” இது.

திருவரங்கக் கலம்பகம்.
திருவரங்கத்து மாலை.
திருவரங்கத் தந்தாதி.
சேங்கநாயகஞ்சல்.

திருவேங்கடமாலை.
திருவேங்கடத்தந்தாதி.
அழகரந்தாதி.
நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யுந்தாதி.

என்னுமியை அஷ்டப்பிரபந்தமென வழங்கப் பெறும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத் தலைவரான எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த சரணாகதிகத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் என்னுமியை பிற்காலத்தவர்களால் கத்யத்திரயம் என வழங்கப் பட்டது போலவே இப்பிரபந்தங்களும் பிற்பட்டவர்களால் அஷ்டப் பிரபந்தமென்றொரு தொகுதியாக வழங்கப்பெற்றது. எனவே, நூலாசிரியர் அஷ்டப் பிரபந்தமென்று பெயரிட்டாரல்லர் என்றதாயிற்று. “அஷ்டப்பிரபந்தம் கற்றவன் அருமைப் புலவன்” என்னும் வழக்கச் சொல்லினால் இதன் அருமைபெருமை விளங்கும். அந்தாதி பாடுதலிலும், (யமகம்) திரிபு சிலேடை முதலிய சொல்லணிகளை யிட்டுப் பாடுதலிலும் இவ்வாசிரியர் நிகரற்ற நிபுணர்.

சுடர்த்தாழ்வான் திருக்குமாரரும் உலகம் நிறைந்த புகழாளருமான பட்டருடைய திருவடிகளை ஆச்சரித்து உய்ந்தவரான இவ்வாசிரியர்க்கு ஆழ்வார்களிடத்திலும் ஆசிரியர்கள் பக்கவிலும் அளவு கடந்த பக்தி விளங்குவது ஆச்சரியமன்று. பெரும்பாலும் ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களைப் பின்பற்றியே இவ்வஷ்டப்பிரபந்தம் அவதரித்துள்ளது: இவ்வாசிரியர் தென்மொழியிற் போலவே வடமொழியிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர் என்பது இவரது நூல்களினால் நன்கு விளங்கும். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திற்கு இவ்வஷ்டப்பிரபந்தம் நிதிபோன்ற தென்பர்.

கீர்த்திமூர்த்தியாய் விளங்கும் வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாசாரியார் ஸ்வாமிகள் இவ்வஷ்டப்பிரபந்தத்திற்கு விரிவுரையியற்றி வெளியிட்டுள்ளாரெனினும் அவ்வுரை இப்போது கிடைப்பது அரிதாயிருத்தலாலும் அவ்வளவு விரிவு வேண்டாதாரை உகப்பிக்க வேண்டியும் மூலத்தின் பொருள் ஐயந்திரிபற விளங்கும்படியானவோர் விளக்கவுரையை ஸம்பிரதாய நெறியிலெழுதி வெளியிட எனது நண்பர்கள் சிலர் நியமித்தருளினராதலால் இவ்வுரையை எழுதத்தொடங்கி நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யுரையை முந்தற முன்னம் வெளியிட்டேன். இப்போது திருவேங்கடமாலைக்கு உரை யெழுதி வெளியிடப்படுகின்றது. *
.....

தாமம், துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்குமுளவோ பெருமா னுனக்கு ?! என்று ஆன்றோர் வினவியது காண்க. *

(திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்த காப்பு)

புலமே யென்றகரி முன்வந் திட்தொலைத்து
நீலமே கம்போல நின்றனைப்—பாலாய
வேலைநடு விற்றயிலும் வித்தகனை வேங்கடத்து
மாலையன்றிப் பாடாதென் வாய்.

புலமே என்ற	ஆதிபுலமே யென்றேலமிட்ட	பால் ஆய	பால்மயமான கடலில் நடு
கரி முன்	கஜேந்திராழ்வானுக்குக்	வேலை நடுவில்	வில் யோக நித்திரை செய்
வந்து	காட்சிதந்து	துயிலும் வித்த	கின்ற ஞான சொருபியு
இடர் தொலை	(அவனுடைய) துன்பத்தைப்	களை	மான
த்து	போக்கி	வேங்கடத்து	திருவேங்கடமுடையானையி
நீலமே கம்	நீலமேகம் போல் நின்றருளிய	மாலை அன்றி	லது (வேருரு 'கடவுளை)
போல நின்	வனும்	என் வாய்	எனது வாய் துதிக்கமாட்
ருளை		பாடாது	டாது.

*** திருமாலே பரம்பொருளார் தன்மையை விளக்கவல்ல இதிறாஸ புராண கதைகளுள் கஜேந்திர ரக்ஷணகதை தலைசிறந்ததாதலால் அதனையெடுத்துக் கூறி, அப்பரதேவதையை யன்றி மற்றொரு தேவதையை நான் பாடேனென்று தம் மனவுறுதியை இதனால் வெளியிட்டாராயிற்று. “தென்னு தெனுவென்று வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்து என்னுனை யென்னப்ப நெம்பெருமானுளனாக - என்னுவின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன்” என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தைப் பின்பற்றிப் பணித்ததிது. *

(அவையடக்கம்)

ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை யாதரித்த வேங்கடமேன்
தாழ்வான புன்சொல்லுந் தாங்குமால்—ஏழ்பாரும்
வெல்லுங் கதிர்மணியும் வெம்பரலுஞ் செஞ்சாந்தும்
புல்லும் பொறுத்தமையே போல்.

ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிர	ஏழ் பாரும்	ஏழுலகங்களையும் விலையாகக்
செம் தமிழை	பந்தங்களை அன்புடனேற்	வெல்லும்	கொள்ளும்படியான ஒளியை
ஆதரித்த	றுக் கொண்ட திருமலை	கதிர் மணி	யுடைய நவரத்தினங்களை
வேங்கடம்	யானது	யும்	யும்
என் தாழ்வு	என்னுடைய இனைய கவிதை	வெம்பரலும்	வெவ்விப் பருக்கைக்கற்களை
ஆன புன்	யையும் ஏற்றுக்கொள்ளத்	செம் சாந்தும்	யும்
சொல்லும்	தட்டில்லை; (இது எதுபோல	புல்லும்	சிவந்த சந்தனமரங்களையும்
தாங்கும்	வென்னில்;)	பொறுத்தமை	புற்களையும்
		யே போல்	(அத்திருமலை தான்) தரிக்
			கின்ற தன்மை போல.

*** விலையுயர்ந்த நவரத்தினங்களோ டொப்ப மிக விழிவான பருக்கைக் கற்களையும், சிறந்த சந்தனமரங்களோ டொப்பச் சிறப்பில்லாத புற்களையும் திருமலையானது தன்மீது கொள்ளு மியல்பினதாதலால், அவ்வாறே ஆழ்வார்களின் மிகச்சிறந்த திவ்யஸூக்திகளோ டொப்ப எனது மிகத் தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிக்குமென்று துணிந்து யான் இப்பிரபந்தம் பாடத் தொடங்கினேனென்று கூறும் முகத்தால் அவையடக்கமென்னும் நைச்சியாநு ஸீந்தானத்தைச் செய்தா ராயிற்று. *

நூல் தொடக்கம்

1. பொன்னும் மணியும் பொலிந்தோங்கிப் பார்மகட்டு
மின்னு மணிமுடியாம் வேங்கடமே—மன்னும்
பரமபத நாட்டினுன் பையரவின் சூட்டிற்
சிரமபத நாட்டினுன் சேர்வு.

பொன்னும் மணியும் பொலிந்து ஓங்கி	நவரத்தினங்களும் தன்மீது விளங்கப். பெற்றுத் தான் உயர்ந்திருத்தலால்	மன்னும் பரம பதம் நாட்டி னான்	நித்திய விபூதியாகிய பரம பதத்தை நாடாக வுடைய வனும்
பார்மகட்டு	பூமிப்பிராட்டிக்கு	பை அரவின் சூட்டில்	படமெடுத்த காளிய நாகத்தின் முடியிலே
மின்னும் மணி முடி ஆம் வேங்கடம்	ஐவலிக்கின்ற ரத்தன கிரீடம் போலிருக்கின்ற திருமலை யானது,	சிரம பதம் நாட் டினான்	நடனப் பயிற்சியையுடைய திருவடிகளை நாட்டினவனு மான திருமால்
		சேர்வு	திருவுள்ளமுவந்து வந்திருக்கு மிடமாம்.

*** இந்நூலில் முடிவுவரையில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இரண்டாமடியின் மூன்று வது சீர் வேங்கடமே என்று வந்து, அது பாட்டின் முடிவிலுள்ள சொல்லோடு அந்வயிக்கும் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. “வேங்கடமே சேர்வு” — “வேங்கடமே சிலம்பு” — “வேங்கடமே சார்பு” — “வேங்கடமே ஊர்” — “வேங்கடமே வரை” — “வேங்கடமே வாழ்வு” என வருதல் காண்க. நற்றடியின் முதற்சீராகிய ‘சிரமபதம்’ என்னும் வடசொற்றொடர் - சிரமப்பட்ட திருவடியென்னும் பொருளுடைத்து. என்ன சிரமமென்னில், நடனகலைப் பயிற்சியாகிய சிரமம் என்று கொள்ளத்தக்கது: உண்மையில் கண்ணபிரானுடைய திருவடிக்கு நடனகலர்ப்யாஸ பரிச்ரமமில்லையாதலால் அக்கலைவல்லமையே இங்கு விவக்ஷிதமென்க. “கானகமாமடுவிற காளியனுச்சியிலே, தூய நடம்பயிலுஞ் சுந்தர!” “காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு, அவன் நீண்முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து” என்ற பெரியாழ்வார் பாசரங்கள் இங்கு நினைக்கத்தக்கன. செய்யுளின் முடிவில் சேர்வு, சேர்பு என்பன பாட பேதங்கள்; சேருமிட மென்கை. இந்நூல் முழுதும் பாட்டுத்தோறும் மூன்று நான்காமடிகளில் யமகம் [திரிபு] அற்புதமாக அமைந்துள்ளவாறு நோக்கத் தக்கது. அவ்வடிகளின் முதலிரண்டு சீர்களில் முதலெழுத்துமட்டும் வேறுபட்டு மற்ற எழுத்துக்களெல்லா மொத்திருத்தல் காண்க. (சில பாடல்களில் முதலெழுத்து மொத்திருக்கும்) ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் பதங்கள் பொருட்குச் சேர விசித்திரமாகப் பிரிதல் கவனிக்கத்தக்கது. இப்பாட்டில் ‘பரமபதம் நாட்டினுன்’ ‘சிரமபதம் நாட்டினுன்’ என்பவற்றில் பதப்பிரிவில் விசேஷமில்லையாயினும் நாட்டினுன்னும் சொல்வடிவத்தில் விசேஷமுண்டு. மூன்றாமடியில் ‘நாடு’ என்பது பெயர்ச்சொல். இன் - சாரியை. நாட்டை யுடையவென்றதாம். நான்காமடியில், நாட்டு - பிறவினைப் பகுதி. இன் - இறந்தகால விடைநிலை. நாட்டுதலாகிற செயலைச் செய்தவென்றதாம். மங்கலச் சொற்களுள் ஒன்றாகிய பொன் என்னுஞ் சொல்லையிட்டு இந்நூல் தொடங்கப்பட்டதனால் மங்கலாசரணமுமாயிற்று. (1)

2. சோதிமதி வந்துதவழ் சோலைமலை யோடிரண்டாய்
மேதினியாள் கொங்கைநிகர் வேங்கடமே—போதி
லிருப்பாற் கடலா னிபமுர்ந்தார்க் கெட்டாத்
திருப்பாற் கடலான் சிலம்பு.

5. பாணிபிறை கொன்றை பணிசூடி மாணேந்தி
வேணியர னைப்பொருவும் வேங்கடமே—ஆணிநிறப்
பீதாம் பரனார் பிரமர்வா முண்டங்கள்
மீதாம் பரனார் விருப்பு.

வேங்கடம்	{ திருமலையானது சடை முடி		
வேணி பரனை	{ யையுடைய சிவபெருமானை		
பொருவும்	{ யொத்திருக்கின்றது. (எங்		(ஆக இவ்வகையால் சிவனை
	{ ங்னமெனின் ;)		{ யொத்திருக்கின்ற திருமலை
பாணி பிறை	{ நீரையும் சந்திரனையும் கொன்		
கொன்றை	{ றையையும் பாம்பையும்	ஆணிநிறம் பீத	{ ஆணிப் பொன்னிறத்தான
பணி சூடுத	{ மேற்கொண்டு மாணேத்	அம்பரனார்	{ பீதாம்பரத்தை யணிந்து
லால் மான்	{ தரித்திருப்பன் சிவபெரு		{ கொண்டிருப்பவரும்
ஏந்துதலால்	{ மான் ;	பிரமர் வாழ்	{ பிரம தேவர் வாழ்கின்ற அண்
	{ (திருமலையோவென்னில்)	அண்டங்கள்	{ டங்களுக்கு மேலாகிய பரம
பாணி பிறை...	{ திவ்ய தீர்த்தங்களையும் (தன்	மீது ஆம் பர	{ பதத்தி லெழுந்தருளியிருப்ப
மாணேந்தி	{ யும் கொன்றை மரங்களையும்	னார்	{ வருமாகிய திருமால்
	{ மான்களையும் கொண்டிருக்	விருப்பு	{ விரும்பி வர்த்திக்குமிடம்.
	{ கின்றது ;		

*** இப்பாட்டில் திருமலைக்கும் பரமசிவனுக்கும் ஒற்றுமை கூறப்பட்டது. பாநீயமென்கிற வடசொல் பாணியென விகாரப்பட்டு ஜலத்திற்கு வாசகமாயிற்று. சிவபிரான் கங்காதரக் கடவுளாகையாலே கங்கையாகிற ஜலத்தையேந்தியவன். திருமலை திவ்யதீர்த்தங்களைத் தாங்கியுள்ளது. சிவன் சந்திரமௌலீச்வரனாதலால் சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டிருப்பவன். திருமலை சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கிய சிகரத்தை புடைத்தாயிருக்கையாலே சந்திரனை முடியீது கொண்டிருக்கும். சிவன் கொன்றைமலரைச் சூடியவன்; திருமலை கொன்றைமரங்களையுடையது. சிவன் நாகபூஷணனாகையாலே பாம்பையுடையவன்; திருமலைக்குப் பாம்புடைமை இயல்பு. சிவபெருமான் மாணே இடக்கையிலேந்தியவன்; திருமலையில் மான்கள் திரிதல் இயல்பு. பணி—வடசொல். படமுடைய தென்கை. சிவபிரானுக்கு வேணியுடைமை கூறியதற்கேற்ப வேங்கடத்திற்கு அடர்ந்த வனத்தொகுதியுடைமை கொள்ளத் தக்கது. மூன்றுநான்காமடிகளில், பீதாம்பரனார், மீதாம்பரனார் என்று திரிபுநயம் வைக்கப்பட்டது. பகவானுக்குப் 'பீதாம்பர' என்றே பெயராதலால் ஆணிநிறப் பீதாம்பரனாராயினர். அவர்தாம் பரமபதத்திலெழுந்தருளிருப்பவராதலாலும், அந்தப் பரமபதம் பிரமர்வாழ் அண்டங்களுக்குமீதாகவுள்ளதனாலும் "பிரமர்வாழ் அண்டங்கள் மீதாம்பரனார்" எனப்பட்டது. 'பிரமர்' என்ற பன்மை பூஜாயாம் பஹுவசன மன்று; வ்யக்திபஹுவ்வத்தையே குறிக்கும்து; அனந்தங்களான அண்டங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருபிரமனுனாதலால். ... (5)

6. மாலாய்ச் சசிதழுவி வச்சிரமேந் திப்புக்ரமா
மேலாய்ப் புரந்தரனும் வேங்கடமே—நாலாய்க்
கிளர்வாகு மந்தரத்தான் கேட்டமரர் வேட்டுத்
தளர்வாகு மந்தரத்தான் சார்பு.

திருவேங்கடமலை—விளக்கவுரை

9

வேங்கடம் புரந்தரன் ஆம்	திருமலையானது இந்திரனையொத்திருக்கும் ; (எங்ஙனமெனின்,)	நால் ஆய்கிளர் நான்காய் விளங்குகின்ற
மால் ஆய் சசி தழுவி வர் சிரம் ஏந்தி புகர் மா மேல் ஆய்	இந்திரன் பெருமை தங்கியவனும், இந் திரானியைத் தழுவுபவனும் வஜ்ராயுதத்தைக் கைக்கொண்டிருப்பவனும் புகர்பெற்ற ஐராவதமென்னும் யானை மேலேறி யிருப்பவனுமாவன்; (திருமலையோவென்னில்) பெருமை தங்கியதாயும், சந்திரன் தன்மீது பொருந்தப் பெற்றதாயும் வச்சிர ரத்தினக் கற்களைத் தன்மீது உடையதாயும் யானைகள் தன் மேல் தங்கப்பெற்றதாயு மிருக்கும். (இப்படிப்பட்ட திருமலையானது)	வாகு மந்தரத்தான் } மந்தர மலைபோன்ற பாஹுக்களை யுடையவனும் [சதுர்ப்புஜனென்றபடி] அமரர்கள் கேட்டு வேட்டு } தேவர்கள் தனது சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டுக் குதூகலங்கொண்டு [பரம பதத்தின் பெருமையைக் கேட்டு அங்குச் சென்று சேர விரும்பியென்றபடி] தளர்வு ஆகும் அந்தரத்தான் } (தமக்கு அது எளிதிற் கிடைத்திடாமையால் தாம்) தளர்ச்சியடையவேண்டும் படியான பரமபதத்தை யுடையவனுமாகிய பரமபுருஷர்
மாலாய்..... மேலாய்		சார்பு நித்திய வாஸஞ் செய்யுமிடம்.

*** இப்பாட்டில் திருமலைக்கும் இந்திரனுக்கும் ஸாம்யம் அமைக்கப்பட்டது. [மாலாய்] “வாசவனமரர்கோன் மால்முகிலுர்தி” என்ற திவாகர மிகண்டின்படி மாலெனப்படுவனந்திரன்; மால் என்பதற்கு, பெரிது என்னும் பொருளுமுண்டாதலால் திருமலை பலவகைப் பெருமைகளையுடையது. [சசி தழுவி] சசி என்னும் வடசொல் “புலோமஜா சசிந்த்ராணி” என்ற அமரகோசத்தின்படி இந்திரானியைக் கூறும்; இந்திரன் இந்திரானியைத் தழுவுபவன். சசிஎன்னும் ஆண்பாற் பெயரான வடசொல் சந்திரனுக்கு வாசகமாதலால், திருமலை உன்னதியினால் சந்திரனைத் தழுவி யிருக்கும்; இங்கு அதிகயோக்தியென்க. [வச்சிர மேந்தி] “வஜ்ரஹஸ்த: புரந்தர:” என்ற வேதவாக்கின்படி இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை யேந்தியிருப்பன்; வச்சிரமென்று ரத்தினக்கற்களுக்கும் பெயராதலால் அவற்றைக் கொண்டிருக்கும் திருமலை. [புகர்மா மேலாய்] யானையின் சாதிக்ஞரிய செம்புள்ளிகளுக்குப் புகர் என்று பெயர். அவற்றை உத்தமலக்ஷணமாகக் கொண்டுள்ள ஐராவதயானையை மேற்கொள்ளுமவன் இந்திரன்; திருமலை அத்தகைய யானைகள் தன்மீது திரியப் பெற்றிருக்கும். ஆக இவ்வகைகளினால் புரந்தரனையொத்திருக்கும் வேங்கடம்.

மூன்று நான்காமடிகளில், கிளர்வாகு மந்தரத்தான், தளர்வாகு மந்தரத்தான் என்று திரிபுநயம் கைக்கப்பட்டது. பாஹு என்னும் வடசொல் வாகுவெனத் திரிந்தது; ஈரிரண்டு மால்வரைத் தோளம்மாலாகையாலே மந்தரமலைபோன்ற நான்கு புஜங்கையுடையவன் எம்பெருமான். கேட்டமர்வேட்டுத் தளர்வாகு மந்தரத்தான் தளர்வு ஆகும் அந்தரத்தான் = அந்தரமென்பது ஆகாசம்; பரமாகாசமான பரமபதம்; இதன்பெருமையைக்கேட்ட அமரர்கள் தாங்களும் அங்குச்செல்ல விரும்பித் தங்களுக்கு அது எளிதாகக் கிடைப்பதரிதென்றுணர்ந்து தளர்வை [சோர்வை] அடைகின்றனராம்; அத்தன்மைக்குரிய திருநாட்டையாள்பவன் பரமபுருஷனென்க. ... (6)

7. வள்ளிபுனார் தாறுமுக மன்னியின் மேற்கொளலால் வெள்ளிலேவெல் வேளையோலும் வேங்கடமே—உள்ளினரைத் தங்கமலப் பார்வையான் தன்னடியார் மேல்வைக்குஞ் செங்கமலப் பார்வையான் சேர்வு.

வெள் இலை	வெள்ளிய இலைவடிவமாகிய	(இத்தகைய திருமலையானது)
வேல் வேள்	வேற்படையையுடைய முரு	தன்னைச் சிந்தனை செய்யுமிடி
போலும் வேங்	கக் கடவுளை யொத்திருக்கும்	யவர்களை
கடம்	திருமலை ;	
	(எங்ஙனே யென்னில் ;)	
வள்ளி புணர்ந்து	வள்ளிநாயகியோடு கூடியும்	மலம் பார் { பலவகையான கல்மஷங்களுக்
	ஷண்முகனென்ற பெயர்க்குச்	கிடமான இந்நிலவுலகத்தில்
ஆறு முகம்	சேர ஆறுமுகம் பொருந்தப்	
மன்னி	பெற்றும்	தங்க வையான் { தங்கும்படி வவத்திடாமல் தன்
		திருவடி வாரத்தில் சேர்த்
மயில் மேல்	மயிலை - வா ஹ ன மாகக்	துக்கொள்பவனும்
கொளலால்	கொண்டு அதன் மேலேறப்	
	பெற்று மிருப்பன் முருகன்;	
	(திருமலையோ வென்னில்)	தன் அடியார் { தன்னடியார்களிடத்து வைக்
	வள்ளிக்கொடிகள் பொருந்தப்	கின்ற செந்தாமரை மலர்
	பெற்றும் நதிகள் தன்னி	போன்ற திருக்கண்ணைக்
வள்ளி...கொள	டத்து அமையப்பெற்றும்	கத்தை யுடையனுமான
லால்	மயில்களைத் தன்மீது கொள்	பெருமான்
	ளப் பெற்று மிருக்கும் !	
	சேர்வு	வந்து சேர்ந்திருக்குமிடமாம்.

*** இச்செய்யுளில் சுப்பிரமணியனுக்கும் திருமலைக்கும் சிலேடை, தேவயானை யென்றும் வள்ளியென்றும் இருமனைவியரையுடையவன் கந்தன்; இங்கு வள்ளி யோடு புணர்ந்திருப்பனென்றது; திருமலை வல்லிகளோடு [கொடிகளோடு] கூடியிருக்கும். [ஆறுமுகமன்னி] திருமலைக்குக் கொள்ளும்போது ஷண்முகதீர்த்த [குமார தீர்த்த]த்தோடு கூடியிருத்தலுங் கொள்ளத்தக்கதாம். ... (7)

8. புள்ளரவ நீரவம் போர்மா வரவமரு வெள்ளரவ வெற்பாரும் வேங்கடமே—ஒள்ளியாய் மாகனகம் பத்தினர் வாய்கன்கை யுந்திபதம் கோகனகம் பத்தினர் குன்று.

புள் அரவம்	பறவைகளின் ஒலியும்	மாகன கம்பத்	{ ஒங்கிப் பருத்த தூணினின்று
நீர் அரவம்	அருவிநீர் பெருகு மொலியும்	தினார்	{ தோன்றியவரும்
	போர் செய்கின்ற யானை முத		{ வாய் ஒன்றும் கண்களிரண்
போர் மா அர	விய விலங்குகளின் ஓசை	வாய் கண்கை	{ டும் கைகள் நான்கும் நாபி
வம்	யும்	உந்தி பதம்	{ யொன்றும் அடிகளிரண்டு
அரு	ஒருகாலும் விட்டு நீங் காத தாய்	"	{ மரகிய
வெள் அரவம்	சுத்தமான சேஷாசல மென்று	கோகனகம் பத்	{ பத்துத் தாமரை மலர்களை
வெற்பு ஆகும்	ஒரு பெயர் பெற்றதான	தினார்	{ யுடையவருமாகிய பெருமா
வேங்கடம்	திருவேங்கடம்		{ ளது.
ஒள் அரி ஆய்	அழகிய நரசிங்கமூர்த்தியாகி	குன்று	{ திருமலையாகும்.

*** இச்செய்யுளில் கீழ்ப்பாட்டுக்களிற்போலச் சிலேடை யொன்றுமில்லை; பின்னடிகளில் யமகம் ஒரு செய்யுளிலும் குறையுறுது. பரமபதநாதனது கட்டளையின் படி, அவனுக்குப் பலவகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே இம்மலையுரு வானதனாலும், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினால் இம்மலை கொணரப்பட்டதனாலும் இதற்கு சேஷகிரியென்று பெயர்வாய்த்தது. அவரவர்கள் திருமலையென்று பெயர்வைத்துக் கொள்வதுபோலவே சேஷகிரி, சேஷாத்ரி, சேஷா சலமென்றிப்படியும் பெயர்வைத்துக்கொள்வது காண்க. அரவமென்னுஞ்சொல் ஓசை பென்னும் பொருளில் ௩௭: என்ற வடசொல் திரிபு. பாம்பென்னும் பொருளில்

தரிழ்ச்சொல். சேஷாசலமென்னுங் காரணத்தினால் அரவவெற்பான விதனை புள்ள ரவம் முதலிய பலவகைப்பட்ட அரவங்கள் [ஓசைகள்] நிகழ்வதனால் அரவவெற்பான தாகக் கூறியது சமத்தாரம்.

மா கன கம்பத்தினுள்—நிகப்பெரிய கம்பத்தினின்று தோன்றியவரென்கை. கனமென்றது வடசொல்திரிபு. கோகனகம் பத்தினுள்—கோகநதமென்கிற வடசொல் கோகனக மென்றயிற்று. “ரக்தோத்பலம் கோகநதம்” என்பது வடமொழி நிகண்டு. இலக்கணையால் செந்தாமரையைக் கூறுமிது. எம்பெருமானது திருமேனியில் பத்துத் தாமரை மலர்களிருப்பதாகக் கூறினார்; [வாய் கண் கை உந்தி பதம்] வாய் ஒன்று, கண்கள் இரண்டு, கைகள் நான்கு, உந்தியொன்று, பதங்களிரண்டு—ஆகப் பத்து. “கை வண்ணம் தாமரை வாய் கமலம் போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தம் அடியும்கீதே” என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்தில் திருநாபி நீங்கலாக ஒன்பது தாமரைகள் சொல்லப்பட்டன. (8)

9. துய்யசெம் பொற்கோயிற் சுடரெறிப்பக் கண்முகிழ்த்து

வெய்யவந்தேர் மாவிடறும் வேங்கடமே—ஐயிருநூ

ருனமுகப் பாம்பணையா ராவிரப்பின் னுதிவரும்

கானமுகப் பாம்பணையார் காப்பு.

துய்ய செம் } மாசற்ற செம்பொன் மயமான பொன்கோயில் } திருக்கோயிலானது	ஐ இரு நூறு ஆன முகம் பாம்பு அணை யார்	{ ஆயிரத் தலைகளை யுடைய ஆதி சேஷனைத் திருப்பள்ளி மெத் தையாக வுடையவரும்
சுடர் எறிப்ப காந்தி வீசுதலால்	ஆன் நிரைபின் ஊதி வரும்	{ பசுக்கூட்டத்தின் பின் னே ஊதிக்கொண்டு வருகின்ற சங்கீதம் (அனைவர்க்கும்) ஆனந்
வெய்யவன் } சூரியனது தேரிற் கட்டிய தேர் மா } குதிரைகள்	கானம் உகப்பு ஆம்பணையார் காப்பு	{ தகரமாம் படியான வேயங் குழலை யுடையவருமான திருமால் சேமங்கொண்டி ருக்குமிடமாம்,
கண் முகிழ்த்து } கண்கள் மூடப்பெற்று அத இடறும் வேங் } னால் கால் இடறும்படியா கடம் } யுள்ள திருமலையானது,		

*** திருமலையிலுள்ள பொன்மயமான திருக்கோயிலின் பிரகாசம் மிகுதியாக விசுதலால் சூரியன் தேர்க்குதிரைகள் கண் கூச்சமடைந்து கண் விழிக்கமாட்டாது அம்மலையின் உயர்வினால் அதில் காலிதறுமென முன்னடிகளில் வருணித்தது அதிசயோக்தி. இதனால் பொற்கோயிலின் சிறப்பும் மலையின் உயர்வும் வெளியிடப்பட்டதாம்.

ஐயிரு நூருன முகப் பாம்பணையார்—“ஆயிரவாய்ப் பாம்பணைமேல் அறிதுயி வினினிதமர்ந்தோய்” என்றார் இவர்தாமே திருவரங்கக் கலம்பகத்தில். [ஆவிரைப் பின்னுதி வருங்கானம் உகப்பாம்] “தழைகளுந் தொங்கலுந் ததும்பியெங்குக் தண்ணுமை யெக்கம் மத்தளி தாழ்பிலிக் குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்குங் கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டம்” என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி காலிப்பின்னே கண்ணபிரான் குழலாவதென ஸங்கீத கானத்தின் ஸங்கீதநாத கரத்வம் கூறப்பட்டதாயிற்று. பாம்பணை—மூங்கிலின் பெயர் அதனாலாகுங் குழலுக்குக் கருவியாகு பெயராயிற்று; வட மொழியில் வேணு என்னுஞ்சொல்லும் இத்தகைத்தே. கானம்—வடசொல். (9)

10. மாண்டுபிறக் குந்துயர்போய் வைகுந்தம் புக்கவரும்
மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே—பாண்டுமக
னேறிதப் பாகனார் ஏத்துமடி யார்நாவி
லுறிதப் பாகனார்.

மாண்டு பிறக் கும் துயர் போய்	இறப்பதும் பிறப்பதுமாகிற ஸம்ஸாரத் தொல்லை தொலைந்து	பாண்டு மகன் ஏறு இரதம் பாகனார்	பாண்டு புத்திரனான அர்ஜு னன் ஏறிய தேரைச் செலுத் தும் சாரதியானவரும்
வைகுந்தம் புக்க வரும்	திருநாடு சென்று சேர்ந்த முக்தர்களுங்கூட	ஏத்தும் அடியார் நாவில் ஊறு இரதம் பாகு அனார்	தம்மைத் துதி செய்யுமடியார் நாக்கிலே மேன்மேலும் சுரக் கின்ற ரஸமான சர்க்கரைப் பாகு போன்றவருமாகிய எம்பெருமானது
மீண்டு தொழ காதலிக்கும் வேங்கடம்	திரும்பியும் (நிலவுலகத்திலே வந்து பிறந்து) ஸேவிக்க விரும்பும்படியான திருமலை யானது,	ஊர்	இருப்பிடமாகும்.

***“நசுபுநராவர்த்ததே நசு புநராவர்த்ததே” என்று உபநிஷத்திலும், “மாமு
பேத்ய து கௌந்தேய! புநர் ஜந்ம ந வித்யதே” என்று பகவத் கீதையிலும், “மீட்சி
யின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” என்று திருவாய்மொழியிலும் திருநாடு
புக்கவர்க்கு மீட்சியில்லை யென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பினும், திருவேங்கட மலையின்
சிறப்பையும் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருக்குணச் செம்மையையும் நினைத்து
மீண்டுவந்து தொழக்காதலித்தலும் வந்து பிறத்தலும் அஸம்பாவிதமன்று.

இரத மென்பது மூன்றாமடியில் ரதமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; நான்கா
மடியில் ரஸமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. அனார்—அன்னார்; ஒத்தவர்களென்கை.
“அண்ணிக்கு மமுதாறு மென்னாவுக்கே” என்ற மதுரகவிகள் பாசரம் நினைப்பது. (10)

11. கோலியொரு நான்கு குலமறையு நாற்றிசையும்
வேலியென நின்றேத்தும் வேங்கடமே—வாலிதனை
நண்பாவை யாதரித்தான் ஞானமுத லாழ்வார்கள்
வெண்பாவை யாதரித்தான் வெற்பு.

ஒரு நான்கு குலம் மறையும்	ஒப்பற்ற சிறப்புள்ள நான்கு வேதங்களும்	வாலி தனை நண்பு ஆ வையாது அரித்தான்	வாலியை நண்பனாகக் கொள் ளாமல் ஸம்ஹரித்தவனும்
நால் திசையும் வேலி என கோலிவின்று	நான்கு பக்கங்களிலும் வேலி போலச் சூழ்ந்திருந்து	ஞானம் முத லாழ்வார்கள் வெண்பாவை ஆதரித்தான்	மாஞ்ஞானியரான முதலாழ்வார் முவருமருளிய வெண்பாவி னாகிய திவ்வியப் பிரபந் தங்களை அன்போடு ஏற்றுக் கொண்டவனுமான பெரு மானுடைய திருமலையாம்.
ஏத்தும் வேங்க டம்	துதிக்கப்பெற்ற திருவேங்கட மானது	வெற்பு	

*** திருமலைக்கு வேத ப்ரதிபாத்யத்வமாகிறவொரு சிறப்புமுண்டென்பது
முன்னடிகளிற கூறப்பட்டது. “குரோ கிரிஷ்டா:” இத்யாதிகள் காண்க. நாற்றிசையும்
என்பதற்கு நான்கு திக்கிலுள்ளாரும் என்று பொருள் கொள்ளுதல் சிறவாது.
குலமறை யென்றது—சிறந்த வேதமென்றபடி. “வாலியைப் பகைவனாகக்கொண்டு”
என்னாமல் ‘வாலியை நண்பனாகக் கொள்ளாமல்’ என்று கூறியதில் ஒரு சுவை

யுண்டு; ராவண ஸம்ஹாரத்திற்குப் பெருமாள் வாலியை நண்பனாகக் கொண்டிருந்தால் அக்காரியம் மிக வெளிதாக நடைபெற்றிருக்குமே; அதை விட்டு, அவ்வாலியிடம் பங்கப்பட்ட சுக்கிரீவனைத் துணைகொண்டது ஸாமர்த்தியமற்ற செயல் என்று சிலர் நினைப்பதுண்டு; அதனை இங்கு அநுவாதம் செய்வது போன்றுள்ளது. அஸஹாய சூரனென்று பேர் பெற்ற இராகவனுக்கு யாரையும் துணைகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை; “தினபந்து—தினதயாஸ்” என்னும் விருதுபெறுவதற்கே சுக்கிரீவனிடத்து அன்பு காட்டியருளினனென்பது தத்துவம். “வாலிநி பஸோர்மிமாலிநி ஜாக்ரதி ஸுக்ரீமக்ரஹித் யதயம்; தேந ச்ருதிசத ரித்தம் ஸுவ்யக்தம் தஸ்ய தீநபந்துத்வம்.” என்ற வேங்கடாத்வரி பாஷிதம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

முதலாழ்வார்கள்—பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார்; அவர்களுடைய வெண்பா ஒன்றி ரண்டு மூன்று திருவந்தாதிகள். முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவை யாதரித்தா னென்று கூறியது—திவ்வியப் பிரபந்தங்களெல்லாவற்றையுமாதரித்தமை கூறிய வாரும். நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள்ளும் திருமலையை விசேஷித்துக் கூறியது முதலாழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களிலாதலால் அதனைக் கருதித் கூறியதுமாம். (11)

12. தெள்ளியதோர் வீட்டுருஞ் சீர்கேட்டுப் பொன்மலையும்

வெள்ளிமலை யும்பணியும் வேங்கடமே—புள்ளின்

கொடிவாக னத்தான் குளிர்ந்திருண்ட காரின்

வடிவாக னத்தான் வரை.

தெள்ளியது ஓர் வீடு அருளும் சீர், கேட்டு	{ தெளிந்த நாடாகிய பரமபதத் தையருளுஞ் சிறப்பு உள்ள தென்னும் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு	{ புள்ளின் கொடி வாகனத்தான்	{ பக்தி ராஜனாகிய கருடனது வடிவமெழுதிய கொடியையும் அக்கருடனாகிய வாகனத்தையு முடையவனும்
பொன் மலையும் வெள்ளி மலையும் பணியும் வேங்கடம்	{ மேரு கிரியும் கைலாஸ கிரியும் வணங்கப்பெற்ற வேங்கடமானது,	{ குளிர்ந்து இருண்ட காரின் வடிவு ஆகன்	{ குளிர்ந்த காள மேகத்தின் வடிவம் போன்ற திருமேனியை யுடையவனும்
		{ நத்தான் வரை	{ திருச்சங்கையுடையவனுமாகிய திருமாலினது திருமலையாம்.

*** பொன்மலையும் வெள்ளிமலையும் திருவேங்கடத்தைப் பணிவதாக இங்குக் கூறியது அவ்விருமலைகளிற் காட்டிலும் இது மிகச்சிறந்த தென்பதைக் காட்டி நிற்கும் அவற்றுக்குப் பொன்னையும் வெள்ளியாயுமிருக்கும் பெருமையிருப்பினும் பரமபத மளிக்கும் பெருமை இலதாதலால் அவை தாழ்வானவையே யென்பது முதலடியில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஆகம்—மேனி; அத்நையுடையவன் ஆகன். நத்தான்—நத்து என்று சங்குக்குப் பெயர். (12)

13. எப்பூ தலமு யிறைஞ்சித் திசைநோக்கி

மெய்ப்பூ சனைபுரியும் வேங்கடமே—கொப்பூ

ழிலகுமுண்ட கந்தரத்தா னின்றளிக்கு மீரே

ழிலகுமுண்ட கந்தரத்தா னூர்.

எ பூதலமும்	{ பூ மண்டலத்திலுள்ளா ரெல் லாரும்	கொப்பூழ் இல கும் முண்ட கம் தர	{ திருநாபியில் தோன்றி விளங் கிய தாமரை மலர் அளிக்க
திசை நோக்கி இறைஞ்சி	{ திக்கு நோக்கி வணங்கி	தான் ஈன்று அளிக்கும்	{ தான் பெற்றுப் பாதுகாக்கிற
மெய் பூசனை புரியும் வேங் கடம்	{ உண்மையான ஆராதனையைச் செய்யப் பெற்ற திருமலை யானது,	ஈரேழ் உலகும் உண்ட கந்தரத் தான் ஊர்	{ பதினான்கு லோகங்களையும் அமுது செய்த கண்டத்தை யுடைய திருமாலின் இருப் பிடம்.

*** திக்கு நோக்கித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்தல் என்பது மிக்க மேன்மையை விளக்கும். முண்டகம்—தாமரை. ஈரேழுலகங்களையும் திருநாபிக்கமலம் தந்ததாகக் கூறினது ஓளபசாரிகம்; “நாட்டைப் படையென்றயன் முதலாத்தந்த நளிர் மாம லருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் விமலன்” என்பது நாச்சியார் திருமொழி; ஈற்றடியில், கந்தரம்—கழுத்து; வடசொல்விகாரம். (13)

14. நோவினையு நோயினையும் நோய்செய் வினையினையும் விவினையுந் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—மூவினைசெய் முவடிவாய்ப் பச்சென்றுள் முன்னு ளகலிகைக்குச் சேவடிவாய்ப் பச்சென்றுன் சேர்பு.

நோவினையும் நோயினையும் விவினையும் நோய் செய் வினையினையு யும் தீர்த்து அருளும் வேங்கடம்	ஜன்ம ஸங்கடத்தையும் வியாதிகளையும் மரண வேதனையையும் { ஸகலவித துன்பங்களுக்குங் காரணமான கருமங்களையும் தொலைத்தருளவல்ல திருமலை யானது, ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்க ளாகிற மூன்று காரியங்களை யுஞ் செய்கின்ற	மூ வடிவு ஆய் { பச்சென்றுன் முன் நாள் அகலிகைக்கு சேஅடிவாய்ப்பு சென்றுன் சேர்பு	{ திரிமூர்த்திகளின் வடிவமாய் (அவற்றுள் தானான வடிவத் தில்) பசுமை நிறத்தையுடையவனும் முற்காலத்தில் அஹல்யைக்கு சிவந்த தனது திருவடி சித்தி யளிக்கும்படி நடந்தருளியவனுமாகிய திரு மால் சேருமிடமாம்.
---	---	---	--

*** பிறக்குங் காலத்தும், வளர்ந்து உயிர் வாழுங்காலத்தும், இறக்குங்காலத்து முண்டாகிற பலவகைத் துன்பங்களும், அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமான கருமங்களும் தன்னையடைந்தார்க்கு இனி யில்லையாம்படி தன் மஹிமையினுற் செய்யுந் தரத்தது திரு மலை-என்பது முன்னடிகளின் கருத்து. இனி, நோவு - மனோவியாதி; நோய் - தேஹ வியாதி என்றுரைத்தலுமாம். நோய்செய்வினை யென்றதில் நோய் என்றது - பசி தாகம் பயம் கோபம் முதலான துன்பம் முதலிய பலவகையுடற் குற்றங்களையும் பொதுப் படவுணர்த்தும். (மூவினை செய் முவடிவாய்) ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரங்களாகிற முத் தொழில்களையும் நடத்த ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே த்ரிமூர்த்திகளின் வடிவாக நிற்பதாய் நூற்கொள்கை. “ஒருருவம் பொன்னுருவ மொன்று செந்தீ ஒன்றுமாக டலுருவம்” என்று திருநெடுந்தாண்டகத்தில் திருமங்கையாழ்வாரருளியபடி தானான வடிவத்தில் பசுமை நிறத்தையுடையவனென்று காட்டும் பச்சென்றுனென்பது. அகலிகைக்குச் சேவடிவாய்ப்பச் சென்றது - ஸ்ரீ ராமாயண பால காண்டப்பரளித்தம். (14)

15. பித்துமல றுமைமுடம் பேய்குருடு கூன்செவிடு
மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—பத்தருக்கு
வந்ததுக்கங் காப்பான் மலருந் தியினுலகம்
தந்ததுக்கங் காப்பான் தலம்.

பித்து ம ல் டு ஊமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு	{ பைத்தியம், மலடு, ஊமைத் தனம், கைகால் களின் குறை. பேய் பிடித்தல், கண் தெரியாமை, கூன் செவிடு ஆகிய	பத்தருக்கு வந்த துக்கம் காப் பான்	{ பக்தர்களுக்கு நேரும் துக்கங் களை நீக்கி அவர்களைப் பாது காப்பவனும்
மெய் து ய ர் நோய்	{ உடற் குற்றங்களையும் மற்றும் வருத்தத்தைத் தருகின்ற வியாதிகளையும்	மலர் உந்தியின் உலகம் தந்து	தனது நாபித்தாமரையினின்று உலகத்தை யுண்டாக்கி
தீ ர் த் து. அரு ளும் வேங்கடம்	{ (தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு) நீக்கியருளவல்ல வேங்கட மானது,	அதுக்கு அங்காப்பான் தலம்	{ (ஒரு காலத்தில்) அதை உண் ணும் பொருட்டு வாய் திறப்பவனுமாகிய திரு மாலினது இடமாகும்.

*** “ஓயு மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி வீயுமாறு செய்வான் திருவேங்கடத்
தாயன்” என்ற திருவாய்மொழியில் திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சொன்ன பெருமை
திருமலைக்கு முள்ளதாதலால் அத்திருமலையினது வரப்ரஸாத சக்தி முன்னடிகளில்
விளக்கப்பட்டது. மூன்றாமடியில், மலருந்தியின் என்றதை ‘உந்திமலரின்’ என்று
மாற்றிக் கொள்க. “செஞ்சுடரும் நிலனும் பொங்கார் கடலும் பொருப்பும் நெருப்பும்
நெருக்கிப் புகப் பொன்மிடறு அத்தனை போது அங்காந்தவன்” என்ற பெரிய
திருமொழிப்பாசரம் ஈற்றடிக்கு நினைக்கத்தக்கது. (15)

16. வாடப் பசித்த வரியுழுவை வாணேக்கி
மேடத்தைப் பார்த்திருக்கும் வேங்கடமே—கூடத்துக்
கம்பவள மாவென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்குஞ்
செம்பவள மாவென்றான் சேர்வு.

வாட ப சி த் த் வரி உழுவை	{ வாட்ட முண்டாம்படி பசி யடைந்தவையும் உடலில், கோடுகளையுடையனவுமான புலிகள்	கம்பம் வளம் மா வென்றான்	{ தறியிற் கட்டிவைக்கத் தக்க, மதக் கொழுமையையுடைய குவலயாபீட யானையைக் கொண்டு வெற்றி பெற்ற வனும்
வான் நோக்கி மேடத் தைத் பார்த்து	{ ஆகாசத்தைப் பார்த்து (அங்கு ஆடுவடிவமேன மேஷ ராசியைக் கண்டு	கா சி னி க் கு ம் வெண்ணெய்க் கும்செம்பவளம் ஆ என்றான்	{ (பிரளய காலத்தில்) உல கத்தை யுண்ணுதற்காக வும் (திருவாய்ப் பாடியில்) வெண்ணெயை அமுது செய்வதற்காகவும் சிவந்த பவழம் போன்ற திருவாய் மலரை ஆவென்று திறந்த வனுமாகிய திருமால் சேர்ந்திருக்குமிடமாம்.
இருக்கும் வேங்கடம் கூடத்து	{ அடுத்துவரும் விருஷபராசியை எதிர் நோக்கிக் கொண் டிருக்குமிடமான திருமலையானது, யானைச் சாலையில்	சேர்வு	

*** திருமலையின் ஓக்கத்தைத் தெரிவிப்பதற்கான அதிசயோக்தி இனிமேற்
பல செய்யுள்களில் அமைக்கப்படுகின்றது. மேஷம் விருஷபம் மிதுனம் முதலிய
ராசிகளுள்ளவிடமான ஆகாசத்தளவும் ஓங்கியது திருமலை என்று காட்டுவதில் முடிந்து
நிற்கும். இப்பாட்டின் இரண்டாமடியில் “மேடத்தைப் பார்த்துறுக்கும் வேங்கடமே”
என்னும் பாடமே உலகம் பரவியுள்ளது. அது சிறவாதென்று கொண்டு

“மேடத்தைப் பார்த்திருக்கும்” என்னும் பாடத்தையே மேலையோர் ஆதரிப்பார்கள். ‘மேடத்தைப் பார்த்து உறுக்கும்’ என்ற பாடத்திற்கு - வானத்திற் செல்லுகின்ற ஆட்டின் வடிவமான மேஷராசியைப் பார்த்து அந்த ஆட்டைக் கொண்டு தின்னக் கருதிச் சேறுகின்றது புலி என்று பொருளாகும். புலிக்கு ஆடு ருசிகரமான உணவன்று; விருஷபந்தான் அதற்கு உற்ற உணவு; ஆகவே, மேடத்தைப் பார்த்து உறுக்கு மென்பதைவிட, தனது ஆகாரத்திற்கும் வலிமைக்கும் தகுந்ததாகிய விருஷபம் [ராசி] அடுத்து வருமென்று அதனை எதிர்நோக்கி மேஷத்தையுபேகித்திருக்கு மென்ற பொருள் சுவை மிக்கதாகலால் “மேடத்தைப் பார்த்திருக்கும்” என்ற பாடமே சிறக்கு மென்க. “ஓடி மீனோடவுறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்கு மாங்கொக்கு” என்றதை நினைப்பது. முதலடியின் முடிவில் “வாலாட்டி, வாளைக்கி” என்பன பாடபேதங்கள். வாலாட்டுதல் கோபக் குறியாம்.

[கூடத்துக் கம்ப வள மா வென்றன்] கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியினின்று மதுரைக் கெழுந்தருளினபோது அங்குக் கம்ஸவதத்திற்குப் பூருவாங்கமாகக் சூவலயாபீட மத யானையை முடித்த வரலாறு அறிக. [காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்கும் சேம்பவளம் ஆவென்றன்] பெரிய திருமொழி—பதினேராம்பத்தில் இரு தோழியரின் ஸம்வாதமாக அமைத்த *மானமரு மென்தோக்கிப் பதிகத்தில் “ஆழ்கடல் சூழ்வையகத்தார் ஏசப் போய், ஆய்ப்பாடித் தாழ்குமுலார் வைத்த தயிருண்டான் காணே” என்று ஒரு தோழி இழிவாகக் கூற, அதற்கு மற்றொரு தோழி “தாழ்குமுலார் வைத்த தயிருண்ட பொன் வயிறு, இவ்வேழலகு முண்டு மிட முடைத்தால் சாழலே” என்றதும், அதற்கடுத்தபாட்டில் “உறியார் நறுவெண்ணெயுண்டு கந்தான் காணே” என்றதற்கு “உறியார் நறு வெண்ணெயுண்டுகந்த பொன் வயிற்றுக்கு எறி நீருலகனைத்து மெய்தாதால் சாழலே” என்றதும், இங்கு அநுஸந்திக்க வரியன. காசினிக்கு வாய் திறப்பவனப்பதனால் பரத்துவமும், வெண்ணெய்க்கு வாய்திறப்பவனென்பதனால் ஸௌலப்யமும் வெளியிடப்பட்டதாம். (16)

17. தாவிவரும் வானரங்கள் தன்குவட்டிற் கற்கடகம்
மேவிவரக் கண்டோடும் வேங்கடமே—காவிர்கூழ்
பொற்றிருவ ரங்கத்தான் போதன் சிவனென்னும்
மற்றிருவ ரங்கத்தான் வாழ்வு.

தாவி வரும்	தாவிக்கொண்டே வருகின்ற	காவி ரி சூழ்	காவேரி நதி சூழ்ந்த அழகிய
வானரங்கள்	குரங்குகள்	பொன் திரு	திருவரங்கந் திருப்பதியி.
தண் குவட்டில்	குளிர்ச்சியான சிகரத்தில்	அரங்கத்தான்	லெழுந்தருளியிருப்பவனும்
கற்கடகம்மேவி	நண்டு வடிவமான கற்கடக	போதன் சிவன்	பிரமன் சிவனென்கிற மற்றை
வர கண்டு	ராசி பொருந்திவர (அதனைப்) பார்த்து	என்னும்மற்று	யிருவரையும் தனது அங்கத்
ஓடும் வேங்	(அக்குரங்குகள்) அஞ்சியோடு	இருவர் அங்	திலுடையவனுமாகிய திரு
கடம்	தற்கிடமான திருமலை	கத்தான்	மால் வாழுமிடமாம்.
	யானது,	வாழ்வு	

***—ஆடி மாதத்திற்குரிய கார்க்கடகராசியானது நண்டின் வடிவமாயிருக்கும். அது சாதாரண நண்டாகவன்றிக்கே மிகப் பெரிய நண்டாயிருக்குமாதலால் அதனைக் கண்டு வானரங்கள் அஞ்சியோடுகின்றனவாம். மூலத்தில் அஞ்சியோடு மென்றில் லாமல் ‘கண்டோடு’ மென்று மட்டுமே யுள்ளதனால் நண்டைப் பிடித்து உண்பதற்காக வோடு மென்றுரைக்கலாமென்பாருமுளர். கர்க்கடகம்—வடசொல். கடக மென்று வழங்குவது பிழை. போதன்—போதில் [கமலப்பூவில்] பிறந்தவன் பிரமன். “ஏறா யிறையோனும் திசை முகனும்.....கூறாந் தனியுடம்பன்” என்ற திருவாய் மொழி காண்க. (17)